Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ		Ἐξωτερικοῦ	
Ἐτησία	δρ. 8.—	Ἐτησία . .	φρ. χρ. 10.—
Ἑξάμηνος . . .	» 4,50	Ἑξάμηνος .	» » 5,50
Τρίμηνος . . .	» 2,50	Τρίμηνος .	» » 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διὰ τῶν Πρακτόρων Εσωτερ. λ. 10. Ἐξωτερ.

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 24ος — *Ἐν Ἀθήναις, 17 Δεκεμβρίου 1916* — *Ἔτος 39ον.—Ἀριθ. 3*

Η ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΝΗΣΟΣ

[Μυθιστόρημα ὑπὸ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ]

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'. (Συνέχεια)

Ἂν ἤξευρε τὸ χειρισμό του, αὐτός, ὁ Πέγκροφ, δὲν θὰ ἐδίσταζε καθόλου νὰ φύγῃ,—μὲ τὸν Χάρμπερτ, ἐννοεῖται. Φουρτοῦνες εἶχεν ἰδῇ πολλὲς στὴ ζωή του καὶ δὲν ἐροβεῖτο τίποτα!

Ὁ Κύρος Σμὶθ ἄκουσε τὸν ναύτη χωρὶς νὰ πῇ λέξι, ἀλλὰ τὰ μάτια του ἔλαμπαν. Νὰ ἡ εὐκαιρία! Δὲν ἦταν ἄνθρωπος νὰ τὴν ἀφίσῃ νὰ τοῦ φύγῃ. Τὸ σχέδιο δὲν ἦταν παρὰ φοβερὰ ἐπικίνδυνο, —ἄρα μποροῦσε νὰ ἐκτελεσθῇ. Τὴ νύκτα, μ' ὅλη τὴν ἐπιτήρησι, θὰ κατώρθωναν νὰ πλησιάσουν τὸ ἀερόστατο, νὰ χωθοῦν στὸ σκαφίδι καὶ νὰ κόψουν ἔπειτα τὰ σχοινιὰ ποῦ τὸ κρατοῦσαν. Μποροῦσαν νὰ ἐπιτύχουν μ' ὅλη τὴ θύελλα. Ἄλλως τε, ἂν δὲν ἦταν ἡ θύελλα, τὸ ἀερόστατο θὰ εἶχε φύγῃ. Ἡ εὐκαιρία λοιπὸν ποῦ ζητοῦσαν τώρα τόσον καιρό, δὲν παρουσιάζετο παρ' αὐτὴ τὴν στιγμή!

— Ναί, μὰ δὲν εἶμαι μόνος, εἶπε στὸ τέλος ὁ Κύρος Σμίθ.

— Πόσους ἄλλους θέλετε νὰ πάρετε; ρώτησε ὁ ναύτης.

— Δύο. Τὸν φίλο μου Σπίλλετ καὶ τὸν ὑπηρέτη μου Νάβ.

— Τρεῖς λοιπόν, ἀποκρίθηκε ὁ Πέγκροφ, καὶ δυὸ ἐμεῖς, ὁ Χάρμπερτ κ' ἐγώ, τὸ ὅλον πέντε. Εὐτυχῶς τὸ ἀερόστατο ἔγεινε γιὰ ἕξη...

— Ἀρκεῖ! Θὰ φύγωμε! εἶπε ὁ Κύρος Σμίθ.

Μιλοῦσε καὶ γιὰ τὸν ρεπόρτερ, χωρὶς νὰ τὸν ρωτήσῃ· ἀλλὰ ὁ Γεδεὼν Σπίλετ δὲν ἤθελε βέβαια ρώτημα. Ὅταν τοῦ ἀνεκοινώθη τὸ σχέδιο, τὸ ἐπεδοκίμασε χωρὶς καμμιὰ ἐπιφύλαξι· καὶ τὸ μόνο ποῦ ἀποροῦσε ἦταν, πῶς μιὰ τόσο ἁπλῆ ἰδέα δὲν τοῦ εἶχεν ἔλθῃ κι' αὐτοῦ. Ὅσο γιὰ τὸν Νάβ, ὁ πιστὸς ὑπηρέτης θἀκολουθοῦσε τὸν κύριό του παντοῦ.

— Λοιπὸν ἀτόψε, εἶπεν ὁ Πέγκροφ. Θὰ τριγυρίζωμε κ' οἱ πέντε στὴν πλατεῖα, ἔτσι σὰν περίεργοι...

— Ἀπόψε στὴς δέκα, ἀποκρίθηκε ὁ Κύρος Σμίθ· καὶ νὰ δώσῃ ὁ Θεὸς νὰ μὴν πάψῃ αὐτὴ ἡ θύελλα ὥς ποῦ νὰ φύγωμε!

Ὁ Πέγκροφ ἀποχαιρέτησε τὸν μηχανικὸ καὶ γύρισε στὸ σπίτι του, ὅπου εἶχεν ἀφίσῃ τὸν μικρὸ Χάρμπερτ Μπράουν. Τὸ γενναῖο αὐτὸ παιδὶ ἐγνώριζε τὸ σχέδιο τοῦ ναύτη καὶ περίμενε μὲ κάποια ἀγωνία, τὴν ἀπάντησι ποῦ θὰ ἔφερνε ἀπὸ τὸν Κύρο Σμίθ. Μὲ μεγάλη λοιπὸν χαρὰ ἄκουσε, ὅτι ὁ μηχανικὸς δέχθηκε νὰ διευθύνῃ τὸ ἀερόστατο καὶ ὅτι θὰ ἔφευγαν ἀπόψε.

Ὄχι! Ἡ θύελλα δὲν ἐκόπασε καθόλου καὶ οὔτε ὁ Ἰωνάθαν Φόρστερ, οὔτε οἱ σύντροφοί του δὲν ἐσκέπτοντο νὰ τὴν ἀψηφήσουν 'ς ἕνα σκαφίδι. Ὅλη τὴν ἡμέρα φυσοῦσε φοβερά. Ἕνα μόνο πρᾶγμα ἐφοβεῖτο ὁ μηχανικός: μήπως τὸ δεμένο ἀερόστατο ἐσχίζετο σὲ χίλια κομμάτια! Πολλὲς ὧρες τριγύρισε στὴν ἔρημη σχεδὸν πλατεῖα, ἐπιβλέπων τὸ μηχάνημα. Τὸ ἴδιο ἔκανε κι' ὁ Πέγκροφ, μὲ τὰ χέρια στὴς τσέπες καὶ μὲ συχνὰ - πυκνὰ χασμουρητά, σὰν ἄνθρωπος ποῦ δὲν ξέρει πῶς νὰ σκοτώσῃ τὸν καιρό του . . .

Κ' ἐβράδυασε. Ἡ νύκτα ἦταν πολὺ σκοτεινή. Πυκνές, χαμηλὲς καταχνιὲς σκέπαζαν τὴν γῆ, ὅπως τὰ σύννεφα τὸν οὐρανό, ἔπεφτε χιονόνερο κ' ἔκανε κρύο δυνατό. Ὅλη ἡ Ρισμόνδη ἔπλεε μέσα στὴν ὁμίχλη. Οἱ δρόμοι της ἦταν ἔρημοι. Μὲ τέτοιον καιρό, τὸ ἀερόστατο στὴν πλατεῖα δὲν ἐφυλάγετο κἂν· τὸ ἐθεώρη-

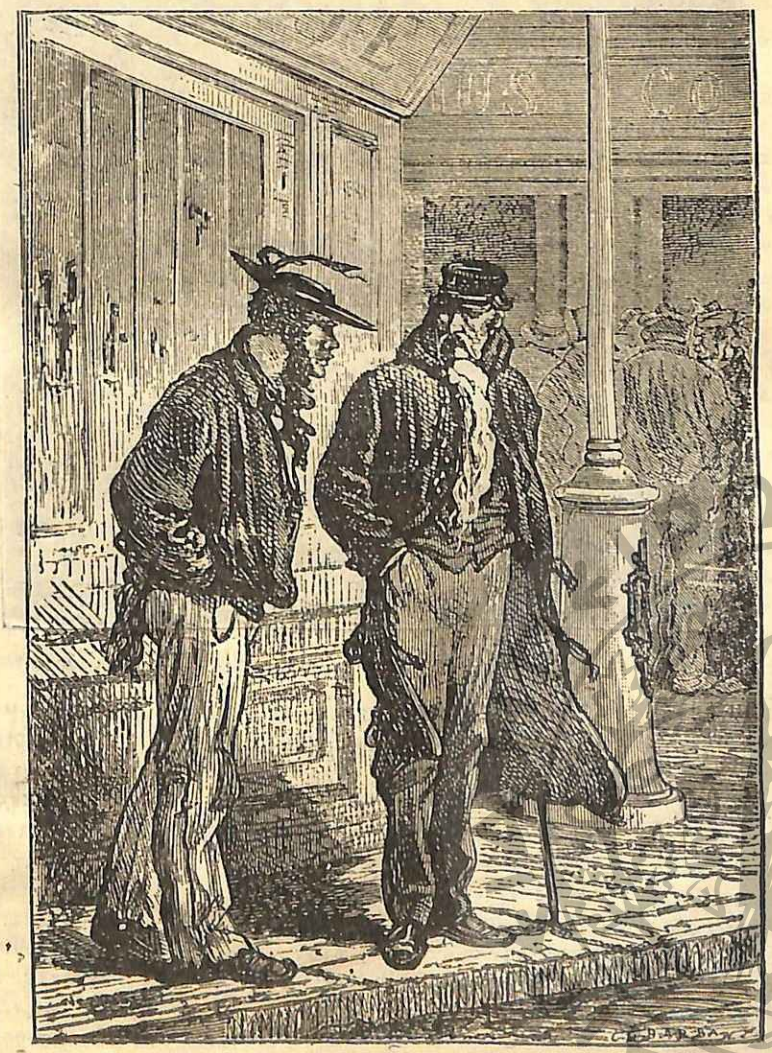

«Κύριε Σμίθ, θέλετε νὰ φύγετε;..» (Σελ. 15, στ. α'.)

σαν, φαίνεται, περιττό. Τὰ πάντα λοιπὸν εὐνοοῦσαν τὴν ἀναχώρησι τῶν αἰχμαλώτων. Ἀλλὰ ταξεῖδι ἐναέριο μὲ τέτοιο λυσσασμένο μπουρίνι! . . .

— Ὡραῖος καιρός! ἔλεγε μέσα του ὁ Πέγκροφ, στηρίζων μὲ μιὰ γροθιὰ τὸ καπέλλο του, ποῦ πολεμοῦσε ὁ ἄνεμος νὰ τοῦ τὸ ἁρπάξῃ. Ἀλλὰ δὲ βαρυέσαι! κ' ἔτσι θὰ τὰ καταφέρουμε!

Στὴς ἐννιάμισυ, ὁ Κύρος Σμὶθ καὶ ἡ σύντροφοί του ξεπροβάλλαν ἀπὸ διάφορα μέρη τῆς πλατείας, ποῦ τὰ φανάρια τοῦ γκαζιοῦ, σβυσμένα ἀπὸ τὸν ἀέρα, τὴν ἄφιναν σὲ σκότος βαθύ. Μόλις διεκρίνετο τὸ πελώριο ἀερόστατο, μισοπεσμένο, γυρμένο πρὸς τὴν γῆ. Ἐκτὸς ἀπὸ τοὺς σάκκους μὲ τὴ σαβούρα, ποῦ κρατοῦσαν τὰ σχοινιὰ τοῦ δικτυοῦ, τὸ σκαφίδι ἦταν δεμένο μ' ἕνα χονδρὸ, γερὸ σχοινί, παλαμάρι, ἀπὸ ἕνα σιδερένιο κρίκο τοῦ λιθοστρώτου.

Οἱ πέντε αἰχμάλωτοι ἀνταμώθησαν ἐκεῖ κοντὰ στὸ σκαφίδι. Δὲν τοὺς εἶχε ἰδῇ κανεὶς καὶ τόσο πυκνὸ ἦταν τὸ σκοταδι, ὥστε δὲν μποροῦσαν καλὰ-καλὰ οὔτε νὰ βλέπωνται οἱ ἴδιοι.

Χωρὶς νὰ προφέρουν λέξι, ὁ Κύρος Σμίθ, ὁ Γεδεὼν Σπίλεττ, ὁ Νάβ καὶ ὁ μικρὸς Χαρμπερτ μπῆκαν κ' ἐκαθήσαν στὸ σκαφίδι, ἐνῷ ὁ Πέγκροφ, κατὰ διαταγὴν τοῦ μηχανικοῦ, ἔλυνε ἕνα-ἕνα τοὺς σάκκους τῆς σαβούρας. Ἡ ἐργασία αὐτὴ ἐτελείωσε σὲ λίγα λεπτὰ κι' ὁ ναύτης γύρισε στοὺς συντρόφους του.

Τὸ ἀερόστατο δὲν ἐκρατεῖτο πια παρὰ μὲ τὸ χονδρὸ σχοινὶ ἀπὸ τὸν κρίκο· καὶ δεν ἔμενε τώρα, παρὰ νὰ δώσῃ ὁ Κύρος Σμὶθ τὴ διαταγὴ νὰ τὸ λύσουν.

Τὴν στιγμὴ ἐκείνη, ἕνας σκύλος ἐπήδησε μέσα στὸ σκαφίδι. Ἦταν ὁ Τόπ, ὁ σκύλος τοῦ μηχανικοῦ, ποῦ κατάφερε νὰ σπάσῃ τὴν ἁλυσίδα του καὶ νὰκολουθήσῃ τὸν κύριό του. Ὁ Κύρος Σμίθ, φοβούμενος μὴν αὐξήσῃ πολὺ τὸ βάρος, ἤθελε νὰ διώξῃ τὸ δυστυχισμένο ζῶο. Ὁ Πέγκροφ ὅμως εἶπε:

—Μπά! ἕνας παραπάνω δὲν πειράζει.

Κ' ἔβγαλε ἀμέσως ἀπὸ τὸ σκαφίδι δύο σάκκους μὲ ἄμμο.

Ἔπειτα ἔλυσε τὴ θηλιὰ τοῦ σχοινιοῦ καὶ τὸ ἀερόστατο, ἐλεύθερο, σηκώθηκε λοξὰ κ' ἐξαφανίσθηκε, ἀφοῦ τὸ σκαφίδι του ἐκτύπησε ὁρμητικὰ ἐπάνω σέ δυὸ καμινάδες σπιτιῶν, ποῦ τῆς γκρέμισε μὲ τὴ φόρα ποῦ εἶχε πάρει.

Ἡ θύελλα τότε χαλοῦσε τὸν κόσμο. Εἶχε ἀρχίσει πιὰ ὁ μεγάλος ἀνεμοστρόβιλος. Ὅλη τὴ νύκτα, ὁ μηχανικὸς οὔτ' ἐσκέφθηκε κἂν νὰ προσγειωθῇ κι' ὅταν ξημέρωσε, ἡ γῆ δὲν ἐφαίνετο ἀπὸ τὴν ὁμίχλη. Μόνο ὕστερ' ἀπὸ πέντε ἡμέρες, οἱ ἀεροπόροι, σὲ μιὰ στιγμὴ αἰθρίας, μπόρεσαν νὰ ἰδοῦν τὴν ἀπέραντη θάλασσα, τὸν Ὠκεανό, κάτω ἀπὸ τὸ ἀερόστατο ἐκεῖνο, ποῦ τὸ ἔτρεχε ὁ ἄνεμος μὲ ταχύτητα φοβερή.

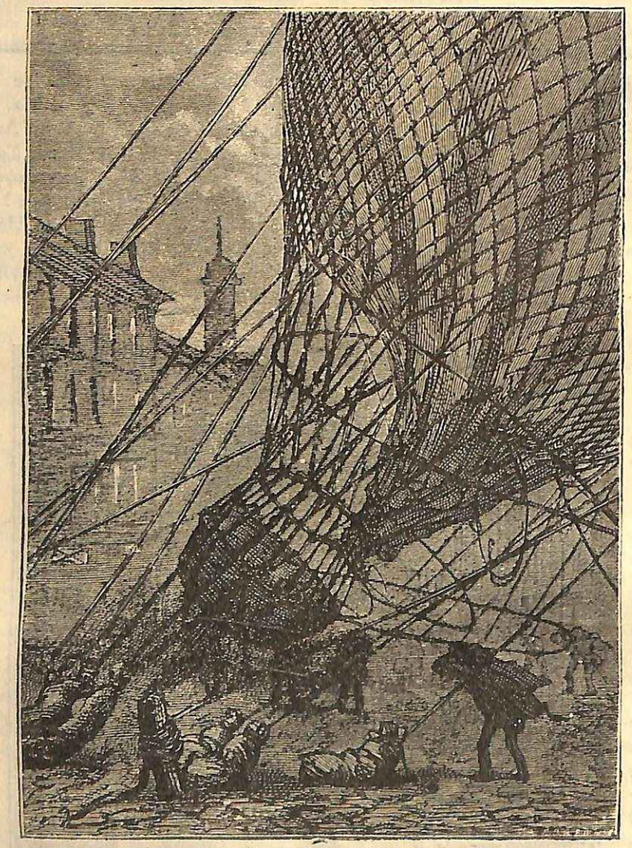

«Ἀπεκρύβηκαν ἐκεῖ κοντὰ στὸ σκαφίδι...» (Σελ. 22, στ. α'.)

Ξεύρομε τώρα πῶς, ἀπὸ τοὺς πέντε ἀνθρώπους ποῦ ἀνεχώρησαν στὴς 20 Μαρτίου, οἱ τέσσαρες εἶχαν πέσῃ στὴς 24 τοῦ ἰδίου μηνός, σὲ μιὰ ἔρημη ἀκτή, ἔξη τοὐλάχιστο χιλιάδες μίλλια μακρυὰ ἀπὸ τὴν πατρίδα τους.

Κ' ἐκεῖνος ποῦ ἔλειπε, ἐκεῖνος ποῦ οἱ ἄλλοι ναυαγοὶ τοῦ ἀεροστάτου ἔτρεχαν νὰ τὸν βοηθήσουν, ἦταν ὁ ἀρχηγός τους, ὁ μηχανικὸς Κύρος Σμίθ! (*)

(*) Τὴν 5 Ἀπριλίου, ἡ Ρισμόνδη ἔπεσε στὰ χέρια τοῦ Γκράντ, ἡ ἐπανάστασις τῶν Ἀνθενωτικῶν κατεπνίγη κ' ἐθριάμβευσεν ὁ ἀγὼν ὑπὲρ τῆς ἀμερικανικῆς Ἑνότητος.—Σ. τ. Συγγ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

Στὴς πέντε τὸ βράδυ.—Ἐκεῖνος ποῦ λείπει.—Ἡ ἀπελπισία τοῦ Νάβ.—Ἔρευνα πρὸς βορρᾶν.—Τὸ νησάκι.—Νύκτα ἀγωνίας.—Ἡ πρωϊνὴ ὁμίχλη.—Ὁ Νὰβ κολυμπᾷ.—Πῶς περνοῦν στὴν ἀπέναντι ἀκτή.

Ὁ μηχανικός, ἀπὸ τὸ δίκτυ ὅπου ἦταν σκαρφαλωμένος, εἶχε ἀναρπαγῇ ἀπὸ ἕνα πελώριο κῦμα. Ἀλλὰ κι' ὁ σκύλος του εἶχε γίνῃ ἄφαντος. Τὸ πιστὸ ζῶο εἶχε πέσῃ στὸ νερὸ θελημματικά, γιὰ νὰ βοηθήσῃ τὸν κύριό του.

— Ἐμπρός! ἐφώναξεν ὁ ρεπόρτερ.

Καὶ ὁ Γεδεὼν Σπίλεττ πρῶτος, ὁ Χάρμπερτ, ὁ Πέγκροφ καὶ ὁ Νάβ, μ' ὅλη τους τὴν κούρασι καὶ τὴν ἐξάντλησι, ἄρχισαν ἀμέσως νὰ ψάχνουν.

Ὁ δυστυχισμένος ὁ Νάβ, ἔκλαιγε ἀπὸ λύσσα συγχρόνως κι' ἀπελπισία, συλλογιζόμενος ὅτι εἶχε χάσῃ ὅ,τι ἀγαποῦσε στὸν κόσμο.

Δὲν εἶχαν περάσῃ οὔτε δυὸ λεπτὰ ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποῦ ἐχάθηκε ὁ Κύρος Σμίθ, ὥς τὴ στιγμὴ ποῦ οἱ σύντροφοί του ἐπάτησαν στὴ γῆ. Μποροῦσαν λοιπὸν νὰ ἐλπίζουν, ὅτι θὰ ἔφθαναν μὲ τὸν καιρὸ γιὰ νὰ τὸν σώσουν.

— Ἂς ψάξωμε! ἂς ψάξωμε! ἐφώναξεν ὁ Νάβ.

— Ναί, Νάβ, τοῦ ἀποκρίθηκε ὁ Γεδεὼν Σπίλεττ, θὰ ψάξωμε καὶ θὰ τὸν βροῦμε!

— Μὰ ζωντανό;

— Ζωντανό!

— Ξέρει κολύμπι; ρώτησε ὁ Πέγκροφ.

— Ξέρει! ἀποκρίθηκε ὁ Νάβ. Ἔπειτα ἔχει καὶ τὸν Τόπ!

Ὁ ναύτης, ἀκούων τὴ θάλασσα νὰ μουγγρίζῃ, ἐκούνησε τὸ κεφάλι του...

Ὁ μηχανικὸς εἶχε χαθῇ στὸ βορεινὸ μέρος τῆς ἀκτῆς καὶ ὡς μισὸ μίλλι μακρυὰ ἀπὸ τὸ μέρος ὅπου ἔπεσαν οἱ ἄλλοι. Ἂν λοιπὸν κατώρθωσε νὰ βγῇ κολυμπῶντας στὸ πλησιέστερο σημεῖο τῆς ἀκτῆς, τὸ σημεῖο αὐτὸ δὲν θὰπεῖχε περισσότερο ἀπὸ μισὸ μίλλι.

Ἐπλησίαζε ἡ ὥρα ἕξη. Ἡ ὁμίχλη ἐσηκώνετο πάλι κ' ἔκανε τὴ νύκτα πολὺ σκοτεινή. Οἱ ναυαγοὶ ἐπήγαιναν ἀκολουθοῦντες πρὸς βορρᾶν τὴν ἀνατολικὴ ἀκτὴ τῆς γῆς ἐκείνης, ὅπου τοὺς εἶχε ρίξῃ ἡ τύχη,—γῆς ἄγνωστης, ποῦ δὲν μποροῦσαν νὰ μαντεύσουν οὔτε τὴν γεωγραφική της θέσι. Τὰ πόδια τους πατοῦσαν ἕναν ἄμμο ἀνακατευμένο μὲ

πέτρες, ἕνα ἔδαφος, ποῦ ἐφαίνετο γυμνὸ ἀπὸ κάθε εἶδος βλαστήσεως. Ἔδαφος ἀνώμαλο, τραχύ, σκαμμένο σὲ μερικὰ μέρη ἀπὸ μικρὲς χαράδρες, ποῦ ἔκαμναν τὴν πορεία κοπιαστική. Ἀπὸ τὰ βαθουλώματα αὐτὰ ἐξωρμοῦσαν κάθε στιγμὴ μεγάλα πουλιά, μὲ βαρὺ πέταγμα, ποῦ τὸ σκοτάδι ἐμπόδιζε τοὺς ναυαγοὺς νὰ τὰ διακρίνουν. Ἄλλα, εὐκινητότερα, ἐσηκώνοντο κοπαδιαστὰ κ' ἐπερνοῦσαν σὰ σύννεφα. Ὁ θαλασσινὸς ἐσυμπέραινε πῶς θὰ ἦταν γλάροι κοινοὶ καὶ γλάροι μακρόφτεροι, γιατὶ ἐγνώριζε τὰ σφυρίγματά τους μέσα στὰ μουγγρητὰ τῶν κυμάτων.

Κάθε τόσο, οἱ ναυαγοὶ ἐσταματοῦσαν, ἐφώναζαν δυνατὰ κι' ἄκουαν ἂν θὰ τοὺς ἀπεκρίνετο καμμιὰ φωνὴ ἀπὸ τὸ μέρος τοῦ ὠκεανοῦ. Ἐσυλλογίζοντο ὅτι, ἂν ἦταν πραγματικῶς κοντὰ στὸ μέρος ὅπου μποροῦσε νὰ εἶχε βγῇ ὁ μηχανικός, τὰ γαυγίσματα τουλάχιστο τοῦ σκύλου Τόπ, σὲ περίπτωσι ποῦ ὁ Κύρος Σμίθ δὲν θὰ μποροῦσε νὰ δώσῃ σημεῖο ζωῆς, θὰ ἔφθαναν ὡς ταὐτιά των. Ἀλλὰ καμμιὰ φωνή, οὔτε ζώου, οὔτε ἀνθρώπου, δὲν ἐξεχώριζε ἀπὸ τὸν θόρυβο τῆς θάλασσας. Τότε οἱ ναυαγοὶ ἐξακολουθοῦσαν τὴν πορεία τους καὶ τὴν ἔρευνά τους στὴν ἀκρογιαλιά.

Ἀφοῦ ἐπεριπάτησαν ἔτσι ὡς εἴκοσι λεπτά, σταμάτησαν ἔξαφνα μπροστὰ 'ς ἕνα διάφραγμα ἀπὸ κύματ' ἀγριεμένα. Τὸ στερεὸ ἔδαφος ἐτελείωνε. Εὑρίσκοντο σὲ μιὰν ἄκρη γῆς μυτερή, ὅπου ἡ θάλασσα ἔσπαζε μὲ λύσσα.

— Εἶνε ἀκρωτῆρι, εἶπε ὁ Πέγκροφ. Πρέπει νὰ γυρίσουμε πίσω.

— Μ' ἂν εἶνε ἐκεῖ; ρώτησε ὁ Νάβ, δείχνων τὸν ὠκεανό, ποῦ τὰ πελώρια κύματά του ἄσπριζαν στὸ σκοτάδι.

— Ἂς τὸν φωνάξουμε!

Ὅλοι τότε, ἑνώνοντες τὴς φωνές τους, ἔκραξαν τὸν ἀπόντα ἀρχηγό. Ἀλλὰ κανεὶς δὲν τοὺς ἀποκρίθηκε. Περίμεναν ἕνα διάλειμμα τοῦ ἀνέμου καὶ ξαναφώναξαν. Πάλι τίποτα!

Οἱ ναυαγοὶ ἐπῆραν τότε τὴν ἀντίθετη πλευρὰ τοῦ ἀκρωτηρίου καὶ βγῆκαν πάλι σ' ἕνα ἔδαφος ἀπὸ ἄμμο καὶ πέτρες. Ὁ Πέγκροφ ὅμως παρατήρησε, ὅτι ἡ ἀκρογιαλιὰ ἐκείνη ἦταν ἀνηφορικὴ κ' ἐσυμπέρανε ὅτι, ἀναβαίνοντας σιγά-σιγά, θὰ ἔφθανε ὡς ἕνα λόφο, ποῦ ὁ ὄγκος του ξεχώριζε ἀμυδρὰ μέσ' στὸ σκοτάδι. Τὰ πουλιὰ ἦταν λιγώτερα 'ς αὐτὸ τὸ μέρος. Κ' ἡ θάλασσα ἀκόμη ἦταν πιὸ ἥσυχη μὲ μικρότερα κύματα, μὲ λιγώτερο θόρυβο. Ἡ πλευρὰ ἐκείνη τοῦ ἀκρωτηρίου θὰ ἐσχημάτιζε βέβαια ἕναν κόλπο ἡμικυκλικό, προφυλαγμένο ἀπὸ τὴ μανία τῶν κυμάτων.

Ἀλλ' ἂν ἀκολουθοῦσαν αὐτὴ τὴ διεύθυνσι πρὸς νότον, θὰ ἐπήγαιναν ἀντίθετα ἀπὸ τὸ μέρος τῆς ἀκτῆς, ὅπου μποροῦσε νὰ εἶχε βγῇ ὁ Κύρος Σμίθ. Πραγματικῶς, ἐπροχώρησαν ὡς ἑνάμισυ μίλλι, χωρὶς νὰπαντήσουν γαμμιὰ καμπή, ποῦ θὰ τοὺς ἐπέτρεπε νὰ γυρίσουν πρὸς βορρᾶν. Ἡ γλῶσσα ὅμως ἐκείνη τῆς γῆς, τὸ ἀκρωτῆρι ποῦ εἶχαν περάσῃ τὴν ἄκρη του, κάπου θὰ ἑνώνετο μὲ τὴ μεγάλη ξηρά.

(Ἐπεται συνέχεια) ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΤΟ ΨΩΜΙ

Ἀγαπητοί μου,

ΓΑΙΝΩ περίπατο μιὰ ἀπ' αὐτὲς τῆς ὡραῖες ἡμέρες, παρασύρομαι ἀπὸ τὴς πρασινάδες ποῦ λάμπουν στὸν ἥλιο σὰν σμαράγδια καὶ τριγυρίζω στὴ φωτοπλημμυρισμένη ἐξοχή. Τί ἀνοιξιάτικος Δεκέμβρης, τί χαρὰ Θεοῦ, τί παράδεισος ἡ Ἀττική μας. Ἐπάνω, χρυσογάλανη γαλήνη· κάτω, πανηγύρι κοκκινοπράσινο. Ὅλα γελοῦν, ὅλα χαίρονται: Τὰ γαλάζια βουνά, οἱ πρασινισμένοι λόφοι, τὸ κοκκινόχωμα τῶν χωραφιῶν, βρεγμένο ἀπὸ τὴν βροχὴ τῆς νυκτός, τὰ σπιτάκια ἀνάμεσα στὰ δένδρα, τὰ λουλούδια μέσα στὰ περιβόλια, τάστραποβόλα σύρματα τοῦ τροχιοδρόμου ἐπάνω ἀπὸ τὸν δρόμο τὸν ἐξοχικό. Καὶ ὅμως οἱ ἄνθρωποι εἶνε μελαγχολικοί. Ἀντικρύζουν ἐκεῖ κάτω τὴ γαλήνια θάλασσα νὰ λάμπῃ στὸν ἥλιο σὰν καθρέφτης, καὶ συλλογίζονται, θυμοῦνται, ὅτι ἡ θάλασσα αὐτὴ δὲν εἶνε πιὰ ἀνοικτή, ἐλεύθερη. Μᾶς ἔχουν ἀποκλείσῃ. Κανένας δὲν μπορεῖ νὰ φύγῃ, κανένας δὲν μπορεῖ νὰ ἔλθῃ. Τὰ ξένα πλοῖα φυλάγουν ἐκεῖ ἀπέξω γιὰ νὰ ἐμποδίζουν. Μᾶς ἔχουν σὰ φυλακισμένους στὸ μικρό μας τόπο, ἀποκλεισμένους ἀπὸ τὸν ἐπίλοιπο κόσμο. Τί νὰ γίνῃ! ὑπομονή! Γιὰ τὴν Πατρίδα,—καὶ ὅταν λέμε Πατρίδα, τὰ λέμε ὅλα,— θὰ ὑποφέρουμε.

Ἀλλὰ εἶνε σκληρὸ νὰ συλλογίζεται κανεὶς ἀνθρώπινες κακίες καὶ σκληρότητες,—πολέμους, πτέσεις, ἀποκλεισμούς, φοβέρες, καταστροφές,—ὅταν ἡ Φύσις εἶνε τόσο καλὴ καὶ γελαστή, τόσο γλυκειὰ καὶ ἥμερη, ὅπως τὸν ἀνοιξιάτικο αὐτὸν Δεκέμβρη! Ἄχ, ἂς τελειώσουν ὅλα, ἂς βάλῃ ὁ Θεὸς τὸ χέρι του 'νὰ τὰ διορθώσῃ, ἂς κάμῃ τοὺς ἰσχυροὺς νὰ βαρεθοῦν τὸν ἄγριο πόλεμο, ποῦ βαστᾷ τώρα τρία χρόνια, καὶ νὰ κάμουν τὴν εἰρήνη, ποῦ τὴν περιμένουν μὲ τόσην λαχτάρα οἱ ἄνθρωποι, 'ς ὅλο τὸν κόσμο, γιὰ νὰ ἡσυχάσουν ἀπο τὰ βάσανα καὶ νὰ ἐπιδοθοῦν πάλι στὰ ἔργα τῆς ἀγάπης, τῆς φιλανθρωπίας, τοῦ πολιτισμοῦ! Κυττάζω τὸν οὐρανό, ποῦ φεγγοβολεῖ γεμᾶτος ἀγαθότητα, κ' ἡ ἐλπίδα μου δυναμώνει. Ἡ Γερμανία προσφέρει εἰρήνη. Μπορεῖ καὶ νὰ τὴ δεχθοῦν. Μπορεῖ καὶ νὰ γίνῃ γρήγορα μιὰ ἀνακωχή, γιὰ νὰ συζητηθοῦν οἱ ὅροι καὶ νὰ κλείσῃ ἡ μεγάλη Συμφωνία, ποῦ θὰ ἐξασφαλίσῃ γιὰ πολὺν καιρὸ στὴν Ἀνθρωπότητα τὴν εὐτυχία της. Μακάρι! Ἂς τοὺς φωτίσῃ ὁ Θεός, ποῦ ἔστειλε στὸν κόσμο τὸν Υἱό του αὐτὸν τὸ μῆνα. Ἂς τοὺς φωτίσῃ ὁ Χριστός, ποῦ οἱ ἄγγελοι, στὴ γέννησί του, ἔψαλλαν ἀπὸ τὸν οὐρανό: Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνη!..

Ἴσως, ὡς τὴν ἡμέρα ποῦ θὰ διαβάζετε αὐτὰ ποῦ σᾶς γράφω, ὁ ἀποκλεισμὸς ποῦ μᾶς τιμωρεῖ τόσο ἄδικα, ἴσως νὰ ἔχῃ τελειώσῃ. Ἀλλὰ ἴσως καὶ νὰ ἐξακολουθῇ. Σεῖς, γιὰ κάθε ἐνδεχόμενο, πρέπει νὰ εἶσθε γενναῖοι, ὑπομονητικοὶ καὶ καρτερικοί. Καὶ προπάντων νὰ μὴ γυρεύετε... πολὺ ψωμί, γιατὶ τὸ ψωμὶ εἶνε τὸ πρῶτο ποῦ θὰ λιγοστέψῃ. Τὸ ξεύρω, ὅτι εἶνε πολὺ σκληρὸ νὰ λέῃ κανεὶς 'ς ἕνα παιδί: «μὴ γυρεύῃς πολὺ ψωμί!» Τὰ περισσότερα παιδιὰ εἶνε συνεθισμένα,—κακοσυνεθισμένα μπορῶ νὰ πῶ,—νὰ χορταίνουν σχεδὸν μὲ ψωμί. Ὅση ὄρεξι τοὺς ἀφίνουν τὰ γλυκίσματα, τὴν ἱκανοποιοῦν μὲ ψωμί,—σιμιγδαλένιο ἢ κρίθινο, ἀδιάφορο! Καὶ τἀρχοντόπουλο, καὶ τὸ χωριατόπουλο, 'ς αὐτὸ τὸ ζήτημα, μοιάζουν. Γι' αὐτὸ εἶνε κοινὴ κ' ἡ παροιμία, ποῦ εἰρωνεύεται τὰ παιδιά: «ὅταν κοιμοῦνται, ψωμὶ δὲν γυρεύουν».

Ἀλλὰ «στὸν πόλεμο σὰν στὸν πόλεμο» λέει μιὰ ἄλλη παροιμία, γαλλικὴ μάλιστα, λέει, καὶ στὸν ἀποκλεισμὸ σὰν στὸν ἀποκλεισμό. Ὅσο θέλῃ μπορεῖ νὰ γυρεύῃ κανένας ψωμί· ἀμα δὲν ἔχῃ ἡ μαμμὰ νὰ τοῦ δώσῃ, θὰ σωπάσῃ καὶ θὰ χορτάσῃ τὴν πεῖνά του μὲ τίποτ' ἄλλο. Νὰ λοιπὸν κ' ἕνα καλὸ ποῦ θἄχῃ ὁ κακὸς ἀποκλεισμός: μπορεῖ νὰ συνεθίσῃ τὰ κακοσυνεθισμένα παιδιὰ νὰ μὴν παρατρώγουν ψωμί· κι' ἀκόμη νὰ τὰ μάθῃ νὰ τρώγουν μ' εὐχαρίστησι φαγιά, ποῦ τώρα δὲν θέλουν οὔτε νὰ τὰ βλέπουν. Τὸ καλὸ παιδὶ πρέπει νὰ τρώγῃ ἀπ' ὅλα καὶ νὰ μὴν εἶνε δύσκολο στὸ τραπέζι. Ἂς εἶνε ὅμως· θὰ ἐπροτιμοῦσα νὰ τελειώσῃ γρήγορα ὁ ἀποκλεισμός, κι' ἂς ἔλειπε καὶ τὸ μάθημά του καὶ τὸ καλό του.

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

Η ΒΕΝΤΕΤΤΑ

[Μυθιστόρημα ὑπὸ **A. FERGUSON**]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β΄. (Συνέχεια)

«— Φραντζέσκο! ἄκουσα τὸν πατέρα μου νὰ μοῦ φωνάζῃ. Φεύγα ἐσύ, φεύγα! σὲ προστάζω!»

«Ἔτρεξα σὰ νάχα φτερά, κ' ἔφθασα στὴν Ἅγι' - Ἀγνὴ γιὰ νὰ γυρέψω βοήθεια.

«Ξαναγύρισα μ' ἄλλους πολλούς. Στὸν τόπο μας, οἱ ἄνθρωποι δὲν ἀνακατεύονται στοὺς καυγάδες τῶν οἰκογενειῶν· ἀλλὰ πέντε ἐναντίον δύο, ἦταν πάρα πολὺ ἄνισο, ἄδικο, καὶ ὅσοι τὸ ἄκουσαν, ἀγανάκτησαν κ' ἔτρεξαν νὰ βοηθήσουν. Ἀλλὰ ἦταν ἀργά. Ὅταν ἐφθάσαμε στὸ δρόμο τοῦ δάσους, ὁ πατέρας μου κι' ὁ ἀδελφός μου ἦταν κηόλα σκοτωμένοι. Δυνατοὶ ὅμως κι' ἀνδρεῖοι, εἶχαν πληρωθῆ ἀκριβὰ τὴ ζωή τους, γιατὶ κι' ὁ γέρο Μπαρμπούτζης ἦταν ἐπίσης σκοτωμένος, καὶ δυὸ ἀπὸ τοὺς γυιούς του πληγωμένοι βαρειά.

«Εἶνε ἔθιμο στὸν τόπο μας νὰφίνουν αὐτοῦ τοῦ εἴδους τοὺς λογαριασμοὺς νὰ τοὺς κανονίζουν οἱ ἐνδιαφερόμενοι μονάχοι τους, καὶ νὰ μὴν καταγγέλλουν κανένα στὴ δικαιοσύνη· ἀλλ' αὐτὴ τὴ φορά, οἱ καραμπινιέροι κάτι ἄκουσαν ἀπὸ τὰ συμβάντα. Μὲ κουβάλησαν στὸν ἀνακριτή, ὅπου ἀναγκάσθηκα νὰ τὰ πῶ ὅλα. Οἱ δυὸ Μπαρμπούτζηδες ποὺ ἔμεναν, ἐπιάσθηκαν: ὁ Βαρθολομαῖος, ὁ μεγαλήτερος τῆς οἰκογενείας, καὶ ὁ Τομάζος (Θωμᾶς), ὁ μικρότερος. Τοὺς ἐδίκασαν καὶ τοὺς καταδίκασαν πολλὰ χρόνια φυλακή.

«Φυσικά, δὲν μποροῦσαν ποτὲ νὰ μὲ συχωρέσουν ποὺ ἐμαρτύρησα ἐναντίον τους κ' ἦταν εὐτύχημα γιὰ μένα ποὺ τοὺς ἐφυλάκισαν. Νὰ λέμε τὴν ἀλήθεια, ὁ Μάζος, ὁ μικρότερος, εἶνε πολὺ δυνατός, ἀλλὰ καὶ πολὺ κουτός· ὥστε δὲν θὰ ἐλογαριάζετο τόσο χωρὶς τὸν ἀδελφό του. Ὁ ἀδελφός του ὅμως; Ἄ, σινιόροι!.. τί ἄνθρωπος ὁ Βάρθος! Ἀκόμη πιὸ δυνατὸς ἀπὸ τὸ Μάζο, καὶ κακός, πάρα πολὺ κακός! Εἶχε χάσῃ ὅλα τὰ δάκτυλα τοῦ ἀριστεροῦ του χεριοῦ στὴ μάχη, κ' ἐπάνω στὰ πτώματα τοῦ πατέρα του καὶ τοῦ ἀδελφοῦ του, εἶχε ὁρκισθῆ νὰ μὲ σκοτώσῃ, ὅσο μικρὸς κι' ἂν ἤμουν, γιὰ νὰ ἐξαλειφθοῦν ὅλοι οἱ Καζάληδες ἀπὸ τὸ πρόσωπο τῆς γῆς.

«Ἀφοῦ ἐμαρτύρησα στὸ δικαστήριο ἐναντίον του, ὁ Βάρθος ξανάκανε αὐτὸ τὸν ὅρκο· κ' εἶπε, ὅτι ἡ πρώτη του δουλειά, μόλις ἔβγαινε ἀπὸ τὴ φυλακή, θὰ ἦταν νὰ τὸν ἐκπληρώσῃ.

«Ὕστερ' ἀπὸ τὸν θάνατο τοῦ πατέρα μου καὶ τοῦ ἀδελφοῦ μου, ἐγὼ πράγματι ἤμουν ὁ μόνος ἀπὸ τὴν γενεὰ τῶν Καζάληδων. Οὔτε γυναῖκα, οὔτε ἄλλο παιδί. Ἤμουν μόνος, ὁλομόναχος καὶ τόσο θλιμμένος!.. Ὁ Μπέππης καὶ ἡ Ἀγγέλα Κόντη μ' ἐπῆραν στὸ σπίτι τους. Ὁ Θεὸς νὰ τοὺς ἀνταμείψῃ καὶ 's αὐτὴ τὴ ζωὴ καὶ στὴν ἄλλη, γιὰ τὴν ἀγάπη τους καὶ γιὰ τὴς τόσες τους φροντίδες! Στὸ σπίτι τους μεγάλωσα κ' ἔγεινα ὅπως μὲ βλέπετε τώρα».

Γιὰ νὰ γλυτώσῃ ἀπὸ τὸν Μάζο.

«Ἀλλὰ ἐπλησίαζε ὁ καιρὸς ποὺ θἄβγαιναν ἀπὸ τὴ φυλακὴ οἱ Μπαρμπούτζηδες. Τότε ὁ γέρο-Μπέππης μοῦ εἶπε:

«— Ἐγὼ κ' ἡ Ἀγγέλα σ' ἀγαποῦμε, σὰν παιδί μας, Φραντζέσκο. Θέλαμε πολὺ νὰ σὲ κρατήσουμε γιὰ πάντα κοντά μας καὶ νὰ σ' ἔχουμε στήριγμα καὶ παρηγοριὰ τῶν γηρατειῶν μας.

«Ἔτρεξα σὰ νάχα φτερά» (Σελ. 24, στ. ἀ.)

Ἀλλὰ τί ὠφελεῖ; Δὲν θὰ κατορθώναμε τἄλλο, παρὰ νὰ χεθάφουμε, μόλις ἐλευθερωθῆ ὁ Μπαρμπούτζης. Γιατὶ θὰ σὲ σκοτώσῃ, παιδί μου. Αὐτὸ εἶνε τόσο βέβαιο, ὅσο καὶ ὅτι τώρα εἶνε ἡμέρα. Τὸν γνωρίζω ἀπὸ μικρὸ καὶ ξέρω τί ἄνθρωπος εἶνε. Θὰ κρατήσῃ τὸν ὅρκο του σὰν τρελλός, χωρὶς νὰ τὸν νοιάσῃ γιὰ τὰ ἐπακόλουθα. Λοιπόν, ἐμεῖς ποὺ σάγαποῦμε, θὰ σοῦ δώσωμε αὐτὴ τὴ συμβουλή: Ἄφισέ μας, παιδί μου, καὶ φύγε. Φύγε μακρυά, ὅσο μπορεῖς μακρύτερα, σὲ ξένον τόπο, σὲ ξένο λαό, καὶ ἄμποτε ὁ Θεὸς νὰ ἐμποδίσῃ τὸν Βάρθο νὰ ἔλθῃ νὰ σ' εὕρῃ! Γιατὶ θὰ σὲ κυνηγήσῃ, παιδί μου, αὐτὸ νὰ τὸ ξέρῃς. Δὲν θὰ ἡσυχάσῃ αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος, παρὰ ἅμα πεθάνῃ ἢ ἅμα σὲ σκοτώσῃ».

«Ἤξευρα καλά, ὅτι ὁ Μπέππης Κόντης δὲν ἔλεγε παρὰ τὴν ἀλήθεια. Μοῦ κακοφαίνουνταν κ' ἤμουν πολὺ λυπημένος ποὺ θἄφινα τοὺς καλούς μου φίλους καὶ τὴν ἀγαπημένη μου πατρίδα, γιὰ νὰ ξενιτευθῶ. Ἀλλὰ δὲν εἶχα καὶ τί ἄλλο νὰ κάμω. Ἐγὼ δὲν ἀγαπῶ τοὺς καυγάδες, σὰν τὸν πατέρα μου καὶ τὸν ἀδελφό μου, ποὺ ἦταν καυγατζῆδες, καὶ τὸ αἷμα ποὺ χύνεται, μοῦ κάνει φρίκη. Δὲν εἶχα καμμιὰ ὄρεξι νὰ σκοτώσω τὸν Βάρθο Μπαρμπούτζη. Θὰ προτιμοῦσα, μοῦ φαίνεται, νὰ σταθῶ νὰ μὲ σκοτώσῃ αὐτός. Ἀλλὰ... δὲν ἤθελα πάλι νὰ μὲ σκοτώσῃ. Ἤθελα νὰ ζῶ καὶ νὰ δουλεύω χαρούμενος, κάτω ἀπὸ τὸν γαλάζιο οὐρανό. Ὦ ναί, τὴν ἀγαποῦσα τὴ ζωή μου καὶ τὴν ἀγαπῶ.

«Γι' αὐτό, μ' ὅλη μου τὴ λύπη ποὺ ἄφινα τοὺς καλοὺς ἐκείνους ἀνθρώπους καὶ τὸν ὡραῖό μου τόπο, μπῆκα στὸ βαπόρι καὶ ἦλθα ἐδῶ. Ἡ Ἀμερικὴ ἦταν πολὺ κοντά, γιατὶ πάρα πολλοὶ Σικελοὶ πηγαίνουν ἐκεῖ νὰ κάμουν τὴν τύχη τους.

«Μένω ἐδῶ δυὸ χρόνια. Ἔμαθα τὴν γλῶσσα καὶ τὴς συνήθειες τοῦ τόπου. Ἐργάζομαι στὴν τέχνη μου, ψαρεύω, καὶ κερδίζω ἀρκετά. Μπόρεσα μάλιστα νὰ στείλω κρυφὰ λίγα χρήματα στὸν Μπέππη καὶ στὴν Ἀγγέλα καὶ νὰ βάλω στὸ Ταμιευτήριο μερικές μου οἰκονομίες. Ἐδῶ ἅμα θέλῃ κανεὶς νὰ ἐργασθῆ, εὔκολα κερδίζει. Οἱ σύντροφοί μου στὸ κοῦττερ, καὶ ὁ καπετάνιος μου ἦταν καλοί μου φίλοι. Παντοῦ, ὅπου μ' ἔπαιρναν νὰ ψαρέψω, ἔκανα φίλους. Ναί, ναί, ἤμουν πολὺ εὐτυχισμένος 's αὐτὸν τὸν τόπο κ' ἐνόμιζα, ὅτι ποτὲ ὁ Βάρθος Μπαρμπούτζης δὲν θὰ μποροῦσε νὰ μὲ βρῆ. Ἀλλ' αὐτὴ ἡ εὐτυχία μου δὲν ἐβάσταξε. Εἶνε δυὸ 'μέρες τώρα, ποὺ ἐτελείωσε...

«Καὶ νὰ πῶς: Ἐδῶ καὶ δυὸ 'μέρες, στὸ Νόρθπορτ, καθὼς ἔβγαινα ἀπὸ μιὰ μικρὴ ταβέρνα, ὅπου ἔτρωγα συχνά, ποιόν, νομίζετε, σινιόροι, εἶδα μπροστά μου;...

«Τὸν Μάζο Μπαρμπούτζη!.. Ναί, ναί, μόλις βγῆκα ἀπὸ τὴν ταβέρνα, ἔκκο-λό-λά! (*)

«Εὐτυχῶς, ὁ Μάζος δὲν μ' ἐγνώρισε. Ἤμουν παιδὶ τὴν τελευταία φορὰ ποὺ μὲ εἶδε καὶ μὲ ξανάβλεπε παλληκάρι. Κ' ἐγὼ κομώθηκα πῶς δὲν τὸν γνωρίζω, πέρασα στὸ ἄλλο πεζοδρόμιο, κρύφθηκα κάτω ἀπὸ μιὰ μεγάλη πόρτα κ' ἐπερίμενα· γιατὶ κι' ὁ Μάζος ἀκκουμποῦσε τὴ ράχη 's ἕνα στύλο τοῦ τηλεγράφου καὶ ἐπερίμενε κι' αὐτός. Ἕνα τραὶν σταματᾷ σχεδὸν ἀμέσως κι' ἕνας ἄνθρωπος κατεβαίνει. Εἶνε ὁ Βάρθος! Ἤλθε ὡς ἐδῶ, γυρεύοντας ἐμένα!.. Τὸ καταλαβαίνω. Γιὰ τί ἄλλο μπορεῖ νὰ ἦλθε;..

(Ἔπεται συνέχεια)

ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

(*) Ἰταλ. «νά τος ἐκεῖ!»

ΠΟΙΚΙΛΗ ΣΤΗΛΗ

Ὁ Ναπολέων καὶ οἱ μενεξέδες:

—Τὴν 15 Μαρτίου 1815, ὁ αὐτοκράτωρ Ναπολέων, δραπετεύσας ἀπὸ τὴν νῆσον Ἔλβαν καὶ ἀποβιβασθεὶς εἰς τὸν κόλπον Ζουάν, ἀνεμένετο εἰς τὸ Παρίσι. Ἀπὸ τῆς προτεραίας, ὁ βασιλεὺς Λουδοβίκος ΙΗ΄ εἶχεν ἐκκενώσῃ τὸ Κεραμεικόν. Ἐπιστεύετο, ὅτι ὁ αὐτοκράτωρ θὰ ἔκαμνε θριαμβευτικὴν εἴσοδον διὰ τῶν βουλεβάρτων καὶ δύο διάσημοι καλλιτέχνιδες τοῦ «Γαλλικοῦ Θεάτρου», ἡ δεσποινὶς Μάρς καὶ ἡ δεσποινὶς Ζεόρζ, γνωσταὶ εἰς ὅλον τὸ Παρίσι διὰ τὰ φιλοβοναπαρτιστικὰ των αἰσθήματα, εἶχαν ἐνοικιάσῃ ἕνα παράθυρον εἰς τὸ κατάστημα Φρεσκάτι, παρὰ τὴν ὁδὸν Ρισελιέ. Καὶ αἱ δύο ἐφοροῦσαν καπέλλα ἀπὸ λευκὴν ψάθαν, στολισμένα μὲ μεγάλα μπουκέτα ἀπὸ μενεξέδες.

Ἀπὸ τὴν ἡμέραν ἐκείνην, οἱ μενεξέδες ἔγειναν ἔμβλημα. Κατὰ μίμησιν τῶν ἠθοποιῶν, ὅλαι αἱ κυρίαι ποὺ ἀγαποῦσαν κ' ἐθαύμαζαν τὸν Ναπολέοντα, ἐστόλισαν τὰ καπέλλα των μὲ μενεξέδες. Μενεξέδες ἐπίσης ἐφοροῦσαν κ' οἱ βοναπαρτισταὶ στὴς μπουντουνιέρες των.

***

Ἡ προτομὴ τοῦ Ἱπποκράτους:

—Εἰς τὸ Παρίσι, ὅπως ἄλλως τε καὶ εἰς τὰς Ἀθήνας, πολλὰ φαρμακεῖα κοσμοῦνται μὲ μίαν προτομὴν τοῦ Ἱπποκράτους, τοῦ πατρὸς τῆς ἰατρικῆς, ἡ ὁποία ὅμως δὲν εἶνε πραγματικῶς, παρὰ ἡ προτομὴ τοῦ ἀκαδημαϊκοῦ Ἀρσαὶν Οὐσσαί, καμωμένη ἀπὸ τὸν γλύπτην Κλεζινζέ. Καὶ ἰδοὺ πῶς ἔγεινεν αὐτὸ τὸ περίεργον. Μίαν ἡμέραν, ἐπεσκέφθη τὸν ἀκαδημαϊκὸν ἕνας φίλος του φαρμακοποιὸς καί, βλέπων τὴν προτομήν του, —ἡ ὁποία βέβαια δὲν θὰ τῷ ὡμοίαζε καὶ πολύ,— τὸν ἠρώτησε:

— Ὁ Ἱπποκράτης δὲν εἶνε αὐτός;

— Ναί, ἀπεκρίθη ὁ Ἀρσαὶν Οὐσσαὶ διὰ νὰ γελάσῃ.

— Μοῦ τὴν δανείζετε, τὸν παρακάλεσε τότε ὁ φαρμακοιός, νὰ παραγγείλω μιὰ γύψινη γιὰ τὸ φαρμακεῖό μου;

— Πολὺ εὐχαρίστως!

Ἔτσι ὁ φαρμακοποιὸς ἐπῆρε τὸ ἔργον τοῦ Κλεζινζὲ καὶ τὸ ἔδωσε διὰ νὰ τοῦ κάμουν ἓν ὅμοιον γύψινον. Ὁ τεχνίτης ὅμως, μιὰ φορὰ ποὺ ἔβγαλε τὸ ἐκμαγεῖον, τὸν τύπον, ἔκαμε πολλὰ ἀντίτυπα καὶ ἔτσι ἐγέμισαν τὰ φαρμακεῖα μὲ Ἀρσαὶν Οὐσσαὶ ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦ Ἱπποκράτους!..

***

Ἀδελφικὴ ἀφοσίωσις: —Τὸν Δεκέμβριον τοῦ 1915, ἐξερράγη πυρκαϊὰ εἰς μίαν ἔπαυλιν τοῦ Ντομαρτὲν (Γαλλία) ὅπου ἐκατοικοῦσεν ἡ οἰκογένεια Δυρανδώ. Τὸ δυστύχημα ἔγεινεν ἀφορμὴ μιᾶς ὡραίας καὶ συγκινητικῆς ἐκδηλώσεως ἀδελφικῆς ἀγάπης. Τὴν ὥραν, κατὰ τὴν ὁποίαν ἐμαίνετο τὸ πῦρ, τὸ μεγαλήτερον ἀπὸ τὰ παιδιὰ τῆς οἰκογενείας, ὁ μόλις δεκαετὴς Λουδοβίκος, ἐννοήσας ὅτι ὁ μικρὸς ἀδελφός του Λέων, δύο ἐτῶν, εἶχε μείνῃ μέσα κοιμώμενος, ὥρμησε διὰ τῶν φλογῶν εἰς τὸ δωμάτιόν του καὶ κατώρθωσε νὰ ἐξέλθῃ, κρατῶν εἰς τὰς ἀγκάλας του τὸν μικρόν, τὸν ὁποῖον εἶχεν ἀποσπάσῃ ἀπὸ τὸ καιόμενον κρεββατάκι του!

ΕΡΑΝΙΣΤΗΣ

Η ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ ΤΟΥ ΜΙΚΡΟΥ ΚΩΣΤΑΚΗ

Ὁ μικρὸς Κωστάκης ἔχει σὲ μεγάλη ἀντιπάθεια καὶ τὴν μουσικὴ καὶ τὸν δάσκαλό του, τὸν κ. Σιμπεμόλ, ποὺ εἶνε πολὺ αὐστηρὸς καὶ τὸν ἀναγκάζει ὁλόκληρες

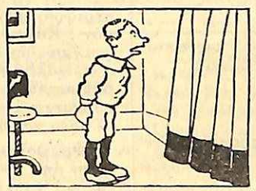

ὧρες νὰ παίζῃ σκάλες καὶ νὰ ζαλίζῃ τὸ κεφάλι του. Ἐπειδὴ ὁ δάσκαλος δὲν εἶνε ποτὲ εὐχαριστημένος μαζί του, τὸν περισσότερο καιρὸ ὁ Κωστάκης ὑποχρεώνεται νὰ μελετᾷ πιάνο

ἀντὶ νὰ παίζῃ, κι' αὐτὸ ὁ μικρὸς δὲν τὸ χωνεύει καθόλου. Κυτεργάρης ὅμως, ἐσχεδίασε γρήγορα μιὰ ἐκδίκηση. Οἱ γονεῖς του ἐπρόκειτο νὰ δώσουν μιὰ ἑσπερίδα γιὰ κάποια γιορτή. Ἀπεφάσισε λοιπὸν νὰ ξεβιδώσῃ τὸ σκαμνάκι τοῦ πιάνου κ' ἐπάνω στὸ τρίποδο, νὰ τοποθετήσῃ τοὺς

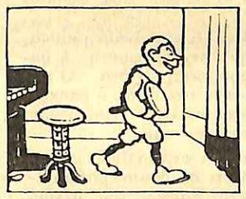

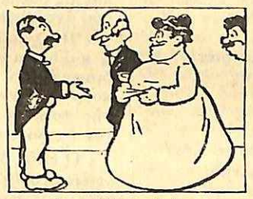

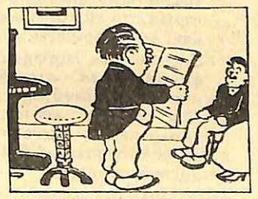

μικροὺς κύβους ἑνὸς παιγνιδιοῦ του. Ἔπειτα, ἐπάνω στοὺς κύβους, ἔστησε ἕνα μαξιλάρι σὲ πολὺ ἀσταθῆ ἰσορροπία... — Καὶ ἦλθε ἡ μεγάλη βραδυά. Οἱ προσκεκλημένοι εἶνε ἄπειροι καὶ ὅλοι περιμένουν νὰκούσουν τὸν διάσημο πιανίστα, ποὺ τοὺς τὸν ἐγκωμιάζουν ὁλοένα οἱ οἰκοδεσπόται. Ἐπὶ τέλους ὁ

κ. Σιμπεμόλ, μὲ τὸ φράκο του, προχωρεῖ καμαρωτά, γιὰ νὰ παίξῃ στὴν ἀρχὴ μιὰ σύνθεσι δική του. Ἀλλὰ μόλις κάνει νὰ καλοκαθήσῃ στὸ σκαμνάκι γιὰ νὰ

βάλῃ τὰ χέρια του στὰ πλῆκτρα, εὐθὺς μὲ τὸ πρῶτο ἀκκόρντο, τὸ σκαμνάκι γκρεμίζεται καὶ ὁ Σιμπεμὸλ ξαπλώνεται κάτω ἀνάσκελα, μὲ πόδια καὶ χέρια στὸν ἀέρα! — Ἔντρομοι οἱ προσκεκλημένοι, τρέχουν νὰ τὸν βοηθήσουν, νομίζοντες ὅτι τοῦ ἦλθεν ἐπιληψία. Τὸν σηκώνουν καὶ ὅλοι τὸν ρωτοῦν ἀνήσυχοι τί ἔπαθε, τί ἔχει. Ἐκεῖνος ὅμως,

βλέπων τοὺς κύβους, σκορπισμένους στὸ χαλί, ἐμάντευσε ὅτι εἶχε *πέσῃ* θῦμα κάποιας κακῆς φάρσας, καὶ φεύγει θυμωμένος καὶ ὁρκιζόμενος νὰ μὴν ξαναπατήσῃ στὸ ἀφιλόμουσο ἐκεῖνο σπίτι. — Ὁ μικρὸς Κωστάκης, κρυμμένος πίσω ἀπὸ ἕνα παραπέτασμα, ἐγελοῦσε κατευχαριστημένος ποὺ γλύτωνε ἔτσι ἀπὸ τὸν αὐστηρὸ δάσκαλο καὶ ποὺ θὰ μποροῦσε τώρα νὰ παίζῃ παιγνίδια καὶ ὄχι πιάνο...

—Εἶμαι ὅμως βέβαιος, ὅτι γρήγορα θὰ μετανοιώσῃ γιὰ τὴν κακή του πρᾶξι καὶ θὰ ζητήσῃ τὸν καλό του δάσκαλο.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΜΟΣΥΝΟΣ

Ἴδε τὸν Ὁδηγὸν τοῦ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Συνδρομητοῦ, Κεφ. Β

ΘΥΕΛΛΑ

Στὸ Ἐθνικὸ Ὄνειρο, χαρισμένο

Τῆς φύσης τ' ἄγριε τὰ στοιχειὰ
ἔχουν ἀρχίσει πάλη·
ὁ οὐρανὸς ἐμαύρισε·
τὸ κῦμα στ' ἀκρογιάλι
χτυπᾷ μὲ λύσσα κι' ἡ ἀστραπὴ
τὰ σύννεφ' αὐλακώνει·
φυσᾷ ἀγέρας δυνατὸς
καὶ δέντρα ξαρριζώνει.

Ἄρχισε ἡ μπόρρα, τὸ νερὸ
πέφτει μὲ τὸ κανάτι·
τῆς τρίχες τους σηκώνουνε
ἀγριεμμέν' οἱ γάτοι·
Οἱ ἄνθρωποι στὰ σπίτια τους
τρέχουνε μουσκεμμένοι,
φωτιὰ γιὰ νὰ στεγνώσουνε
ἐκεῖ τοὺς περιμένει.

Ξάφνου, μιὰ λάμψη κι' ἀσιραπὴ
φαίνεται μεσ' στὸ σκότος
καὶ ὕστερα ἀκούγεται
ἕνας μεγάλος κρότος,
Ἀστροπελέκι ἔπεσε·
σὲ λίγο πέφτει κι' ἄλλο
καὶ τῶν στοιχειῶν τὸ πόλεμα
γίνεται πιὸ μεγάλο.

Στὴ λυσσασμένη θάλασσα,
ποὺ ὡς τὰ οὐράνια φτάνει,
μιὰ ψαροπούλα πολεμᾷ
νὰ ἀπῆ μέσ' ἀστὸ λιμάνι·
Παρακαλοῦν οἱ ναῦτες της
πρῶτα τὸν Ἅη - Νικόλα
κι' ὅλοι κατόπι στὰ κουπιὰ
κάθουνται κ' «Ἔγια μόλα!»

Μὰ ἐκεῖνος θὰ τοὺς ἄκουσε·
γιατ' ὕστερ' ἀπὸ λίγη
ὥρα σκοπεῖν τὰ σύννεφα
κι' ὁ οὐρανὸς ἐξαγοίγει.
Ὁ Φοῖβος τώρα στ' ἄρμα του
τόλόφωτο προβάλλει
καὶ στέλνει ἀχτῖνες ποῦ σ' τὴ γῆ
ζωὴ δίνουνε πάλι.

Νικητὴς τῆς Αὔριον

ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ ΓΙΑ ΤΗ ΖΩΗ*

«Ἂς μὴ μᾶς τυφλώνῃ ἡ εὐτυχία μας. Ἂς μὴ λησμονοῦμε ποτέ, ὅτε ἡ λύπη διαδέχεται τὴ χαρά, καὶ ἡ χαρὰ τὴ λύπη. Τῆς ὧρες τῆς καλές, ἂς μετριάζωμε πάντα τὴ χαρά μας μὲ τὴ φροντίδα γιὰ τὸ μέλλον. Καὶ τῆς ὧρες τῆς ἀπελπισίας, ἂς παρηγορούμεθα σκεπτόμενοι, ὅτι θ' ἀνατείλῃ καὶ γιὰ μᾶς ξανὰ ἡ εὐτυχία. Ὁ ὕψιστος νόμος τῆς ἰσορροπίας βασιλεύει παντοῦ. Καὶ κάθε λύπη πληρώνεται στὸν καιρό της μὲ τὴν ἀνάλογη χαρά.

«Ἄχ! ἂς ἦταν δυνατὸν νὰ μετροῦμε τὰ λόγια μας! Μακάριος ἐκεῖνος ποῦ ὀλιγώτερα λόγια εἶπε στὴ ζωή του. Μακάριος ἐκεῖνος ποῦ σταματᾷ ἐγκαίρως κάθε πρόωρη ὁρμὴ τοῦ λόγου του, ποῦ ζυγίζει καλὰ ὅτι θὰ πῇ, καὶ ποῦ σκοτώνει ὄχι μόνο τὸ κακό, μὰ καὶ τὸ ἀβλαβὲς ἀλλ' ἄχρηστο. Ἀμέτρητους ἐσκότωσαν τὰ λόγια τους. Ἄλλους τοὺς ἔκαναν μισητούς, περιφρονημένους, γελοίους, Προσοχὴ λοιπόν! Κάθε λέξις ποῦ βγαίνει γίνεται στερεά, καὶ δὲν λιώνει πιά, παρὰ κυλάει γύρω μας, χαλίκι σκληρό, ποῦ ἄλλοτε γίνεται βάθρο γιὰ ν' ἀνυψωθοῦμε καὶ νὰ δοξασθοῦμε, καὶ ἄλλοτε μᾶς θάβει ὁλόκληρους σὲ κρῦο καὶ ἀπαίσιο τάφρ.

«Φιλοδοξία, ἐγωϊσμός! Λέξεις ποῦ ἔχουν ἀπὸ δυὸ σημασίες. Φιλοδοξία εὐγενὴς καὶ ταπεινή.. Ἐγωϊσμὸς ὑψηλὸς καὶ χυδαῖος. Φιλοδοξία νὰ ὑψωθῆ κανεὶς γιὰ νὰ ὑπηρετήσῃ ἀποτελεσματικώτερα τὴν πατρίδα του, καὶ φιλοδοξία νὰ ἀνσδειχθῆ γιὰ νὰ μπῆ στὰ μάτια τῶν ἄλλων. Ἐγωϊσμὸς νὰ χύσῃ πρῶτος τὸ αἷμά του στὴ μάχη, καὶ ἐγωϊσμὸς νὰ ἀναπαύεται αὐτός, καὶ ἂς δουλεύουν οἱ ἄλλοι. Δύο κόσμοι, δύο ἀντιλήψεις.

«Ἡ φυλαρία θυμίζει τὴν ἀνόητη κίσσα, ἡ κακολογία τὴν ἀπεχθῆ φρύνη, ἡ ραδιουργία τὴ φαρμακερὴ ἔχιδνα. Ὁ κακοῦργος γεννᾷ ἐνίοτε τὸν οἶκτο, ὁ ὑποκριτὴς ποτὲ τὸν δολοφόνο τὸν τιμωροῦμε, τὸν διπρόσωπο τὸν φτύνομε.

«Ὁ Θεὸς δὲν ἀφίνει κανένα ἄνθρωπο τελείως δυστυχῆ. Διότι σὲ ὅποιο βσθμὸ ἀπελπισίας εὑρίσκεται κανείς, τοῦ μένουν πάντοτε δύο σανίδες σωτηρίας: ἡ θρησκεία καὶ ἡ Πατρίς.»

Βασίλειος ὁ Βουλγαροκτόνος

(*) Ἡ ἀρχή του στὸ 1ον φυλλάδιο.

Η ΣΚΙΑ ΤΟΥ
(Ἱερὸν)

Περάσαν ἀπό τότε πολλοὶ χρόνοι
Μ' ἀντὶς νὰ Σὲ θάψουν τὰ χιόνια τῆς λήθης.
Ἡ σκιά Σου ὁλοένα γιγαντώνει.

Καὶ μοῦκρυψε τὸν ἥλιο, καὶ οἱ κάμποι,
Μοῦγειναν ξένοι, καὶ οὔτε φύλλο πειά,
Στὴ λεύκα μας, γιὰ μέναν δὲ λάμπει.

Τῶν μαυρόφυλλων βαλανιδιῶν ὁ θόλος
Τρέμει τώρα ποῦ πνέει ὁ ἀγέρας·
Ἔτσι, ὅταν θυμοῦμαι Σε, φρίσσω ὅλος.

Στενημα χιωτάκι

ΕΛΠΙΣ

Σκυμμένος, ὡς φιλάργυρος ἐπὶ τῶν θησαυρῶν του, ὁ θνητὸς ἀναμετρᾷ τὴν εὐτυχίαν του. Ἀλλ' εὑρίσκων αὐτὴν ἐλλιπῆ, ὅπως κι' ἐκεῖνος διαρκῶς τὰ πλούτη του, στενάζει πάντοτε. Μὴ σκεπτόμενος πόσοι καὶ πόσοι ὅμοιοί του εἰς τὸν κόσμον, στεροῦνται καὶ τοῦ μυριοστοῦ τῶν ἀγαθῶντου, εἰς στιγμὰς παραφορᾶς ἐπικαλεῖται καὶ αὐτὸν τὸν θάνατον. Διατί; διότι δὲν εἶνε ὅσον αὐτὸς φαντάζεται εὐτυχής! Κάτι τοῦ λείπει ἀκόμη...

Ἡ τύχη, θέλουσα νὰ τὸν κορέσῃ, τοῦ ἐπισωρεύει καὶ ἄλλα ἀγαθά. Ἡ εὐτυχία του γίνεται τόση, ὥστε ὁ κοινὸς θνητὸς νὰ ἠλιγγιᾷ, ἀναλογιζόμενος αὐτήν. Ὁ κάτοχός της ὅμως, ἀκόρεστος πάντοτε, δὲν τὴν εὑρίσκει τελείαν ἀκόμη. Τοῦ προστίθεται καὶ ἄλλη, ἀλλὰ πάντοτε, πάντοτε κάτι τοῦ λείπει...

Ἡ πρόνοια, διὰ νὰ τιμωρήσῃ τώρα τὴν τόσην του ἀχαριστίαν, πλήττει αὐτὸν μὲ τὰ μεγαλείτερα δυστυχήματα. Καμπτόμενος ὑπὸ τὸ βάρος τῆς συμφορᾶς, ἀναλογίζεται καὶ διὰ πρώτην φορὰν αἰσθάνεται τί εἶχε καὶ τί ἔχασε. Ἀλλὰ φεῦ! αἰσθάνεται προσέτι, ὅτι ἅπαξ πληγωθείς, εἶνε ἀδύνατον νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὴν πρώτην του εὐτυχίαν...

...Ἐν τούτοις εἰς τὸ βάθος τῆς δυστυχίας του, κάποιο φῶς φαίνεται λάμπον. Εἶνε ὅ,τι τὸ φῶς ἀγνώστου λιμανιοῦ σὲ μαύρη νυχτιὰ διὰ τὸ ἀπηλπισμένο καράβι. Νομίζει ὅτι θὰ τὸ χάσῃ. Ἐκεῖνο ὅμως εἶνε πάντοτε ἐκεῖ, τὸ βλέπει, τὸ αἰσθάνεται πάντοτε πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν τῆς ψυχῆς του. Εἶσαι Σύ, ἀνίκητη ΕΛΠΙΣ, θεά ποῦ στήνεις τὸν χρυσό σου Θρόνο σὲ κάθε πονεμένη καρδιά. Καὶ σύ, θνητέ, μὴ στενάζεις πλέον. Ἡ τύχη δὲν σὲ ἐπληξεν ὅσον ἔπρεπε. Ἀλλὰ καὶ ἂν ἀκόμη σὲ πλήξῃ, ἐλπίζε πάντοτε. Μὴ σκεφθῆς ποτέ, ὅτι ἡ Πρόνοια σὲ ἐγκατέλιπε. Τίς οἶδε! θὰ ἔχῃ κάποιο λόγο πάντοτε...

Μεγάλη Ἑλλὰς

ΑΠΟ ΤΑ ΦΑΙΔΡΑ

Εἰς τὸ Κάρδιφ τῆς Ἀγγλίας, μίαν ἡμέραν τοῦ χειμῶνος, οἱ δρόμοι ἦσαν σκεπασμένοι ἀπὸ χιόνι, ποῦ ἀπὸ τὸ ψῦχος εἶχε κρυσταλλώσῃ. Ὁ μικρὸς Τζών, ἂν καὶ τακτικὸς πάντοτε μαθητής, τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἔφθασε μίαν ὥραν ἀργότερα εἰς τὸ σχολεῖόν του.

— Γιατὶ ἄργησες ἔτσι σήμερα; τὸν ἐρωτᾷ ὁ καθηγητής του.

— Μὲ συγχωρῆτε, κύριε καθηγητά, ἀπαντᾷ ὁ μικρός· ἀλλὰ ἐπειδὴ οἱ δρόμοι γλυστροῦσαν ἀπὸ τὸ χιόνι, ἐγώ, ἐνῷ ἐπροχωροῦσα πρὸς τὰ ἔμπρός, ἔβλεπα μὲ μεγάλη μου ἔκπληξι, ὅτι ἔκανα πάντα ἕνα βῆμα πρὸς τὰ ὀπίσω.

— Πῶς κατώρθωσες λοιπὸν νὰ φθάσῃς; τὸν ἐρωτᾷ πάλιν ὁ καθηγητής.

— Ἀπλούστατα, ἀπαντᾷ ὁ Τζών· τὸ βρῆκα στὸ τέλος: Γύρισα νὰ πάω στὸ σπίτι μου καί... ἦλθα στὸ σχολεῖο!

(*Ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ*) *Φαληρικὸς Διάβολος*

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Εἰς τὸ Σχολεῖον·

— *Στέφανε Δάφνης*, κλεῖνέ μου τὴν θύραν!

Καὶ ὁ *Δάφνης Στέφανος*, ἀντὶ ἄλλης ἀπαντήσεως, σηκώνεται καὶ .... κλείνει τὴν πόρτα!!

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Τραγοῦδι τῆς Λευτεριᾶς

* * *

— Σὲ δέρνω, παιδί μου, γιατὶ σ᾽ἀγαπῶ.

Καὶ ὁ Μίμης, μορφάζων ἀπὸ τὸν πόνον:

— Ἄχ, τὶ νὰ σοῦ κάμω, ποῦ δὲν εἶμαι ἀρκετὰ μεγάλος, γιὰ νὰ σοῦ δείξω κ' ἐγὼ τὴν ἀγάπη μου!

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Λαρισσαϊκὸ Ἀγκαθάκι

* * *

Ἡ μικρὰ Μαρίκα ἄκουσε ὅτι τὸ ἀστροπελέκι ἐσκότωσε ἕναν ἄνθρωπο καί, τρομαγμένη, ἐρωτᾷ τὸν μπαμπᾶ της:

— Τί πρᾶγμα εἶνε αὐτὸ τὸ ἀστροπελέκι;

— Τίποτα, χρυσό μου, τῆς ἀπαντᾷ ὁ μπαμπᾶς; γιὰ νὰ τὴν ἡσυχάσῃ· ἕνα ἄστρο.

Καὶ ἡ μικρὰ Μαρίκα:

— Καλὰ τὸ ἄστρο· μὰ τὸ πελέκι τί εἶνε;

Ἐστάλη ἀπὸ τὴν Γῆν τῆς Ἑλλάδος

ΤΟ ΩΡΑΙΟΤΕΡΟΝ ΚΑΙ ΧΡΗΣΙΜΩΤΕΡΟΝ ΔΩΡΟΝ ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΕΤΟΥΣ

ΕΙΝΕ Ο ΝΕΟΣ ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ „ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ" ΤΟΥ 1916

Μὲ τὰς 420 σελίδας του.—Μὲ τὰς 500 εἰκόνας του.— Μὲ τὸν θαυμάσιον «Ἐρρῖκον Δαλλινύ».—Μὲ τὸ περιεργότατον ἀστυνομικὸν ἡ «Κασσετίνα».—Μὲ τὴν περιπετειώδη «Ἁρπαγὴν τῆς Ναδίας».— Καὶ μὲ χίλια δύο ἄλλα.

Τιμᾶται: **ΑΔΕΤΟΣ** *δραχμ. 8.*— **ΧΡΥΣΟΔΕΤΟΣ** *δραχμ. 11*

Θὰ εἶνε ἕτοιμος μετ' ὀλίγας ἡμέρας καὶ θὰ ἀποστέλλεται ἀμέσως πρὸς ἀπάντα ἐμβάζοντα τὸ ἀντίτιμον.

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

[Ἴδε Ὁδηγοῦ, Κεφ. ΙΒ'.]

α'.) Παίγνιον

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀνθισμένης Πασχαλιᾶς

Α	ΔΙ	ΘΗ	ΔΗ	Α
ΝΑ	ΤΡΑ	ΜΙΣ	ΦΡΟ	ΤΗ
ΑΡ	ΜΗ	Η	ΤΕ	ΡΑ

Νὰ συναρμολογηθοῦν αἱ συλλαβαὶ αὗται, ὥστε νὰ σχηματισθοῦν τὰ ὀνόματα πέντε ἀρχαίων θεαινῶν.

β'.) Διπλῆ Μαγικὴ Εἰκὼν ἄνευ Εἰκόνος

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Αὐτοκρατείρας τοῦ Βυζαντίου

— Σπῦρο, Δαγάη, Ἀμαλία, ἐμένα μ' ἀρέσουν πολὺ αὐτὰ τὰ ἄνθη.

— Ποιά, καλέ;

— Μὰ σᾶς τὰ εἶπα καὶ τὰ δυό!

γ'.) Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

Triangle

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Νικητοῦ τῆς Αὔριον

* * * * * * = Ἀσθενής.
* * * * * = Ἄβυσσος.
* * * * = Ἀναγινώσκειν.
* * * = Ψυχή.
* * = Ἀπό.
* = Φωνῆεν.

Νὰ μεταφρασθοῦν αἱ ἄνω λέξεις εἰς τὴν Γαλλικὴν καὶ νὰ συμπληρωθῇ τὸ Τρίγωνον, εἰς τὸ ὁποῖον ὁριζοντίως καὶ καθέτως ἀναγινώσκονται τὰ ἴδια.

Δήλωσις: Αἱ λύσεις—ὁσωνδήποτε ζητημάτων τοῦ αὐτοῦ φυλλαδίου,—συνοδεύονται ἀπαραιτήτως ὑπὸ ἑνὸς μόνον δεκαλέπτου καθαροῦ γραμματοσήμου.

Λύσεις τοῦ 1ου φύλλου

α'.)

6	2	7	10	3	= 28
4	3	7	8	6	= 28
7	6	7	5	3	= 28
9	6	10	2	1	= 28
5	8	6	7	2	= 28

β'.) Κρήτη, Χίος, Ζάκυνθος, Ρόδος.—γ'.) Dieu voit tout.

ΚΑΛΥΜΜΑΤΑ

τοῦ τόμου τῆς *Διαπλάσεως* τοῦ 1916, κόκκινα μὲ χρυσᾶ γράμματα, δι' ὅσους θέλουν νὰ χρυσοδέσουν τὰ φυλλάδιά των εἰς τόμον, θὰ εἶνε ἕτοιμα μετ' ὀλίγας ἡμέρας εἰς τὸ Γραφεῖόν μου καὶ θὰ στέλλωνται καὶ ταχυδρομικῶς πρὸς τοὺς ἐμβάζοντας τὸ ἀντίτιμον, δραχμὰς 2.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,

Ἀθῆναι, 38, ὁδὸς Εὐριπίδου
τὴν 13ην Δεκεμβρίου 1916.

Η ΕΟΡΤΗ ΤΟΥ ΔΙΕΥΘΥΝΤΟΥ ΜΑΣ

Ὁ διευθυνητὴς τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παίδων» κ. Νικόλαος Π. Παπαδόπουλος μ' ἐπεφόρτισε νὰ διαβιβάσω τὰς θερμοτέρας του εὐχαριστίας εἰς ὅλους ὅσοι τὸν συνεχάρησαν καὶ τὸν εὐγήθησαν διὰ τὴν ὀνομαστικήν του ἑορτήν. Εἶνε τόσο πολλοὶ οἱ καλοί μας αὐτοὶ φίλοι, ποῦ τοῦ ἔστειλαν γράμματα, ἐπισκεπτήρια, δελτάρια, εἰκονογραφημένες κάρτες κτλ. ὥστε ἀδυνατεῖ νὰ εὐχαριστήσῃ χωριστὰ ἕνα ἕκαστον. Τοὺς εὐχαριστῆ λοιποὺς ὅλους; μαζὶ καὶ τοὺς ἀντεύχεται καὶ τοῦ χρόνου, μὲ ὑγείαν καὶ ὅ,τι ἐπιθυμοῦν!

ΤΑ ΧΡΥΣΟΔΕΤΑ

Ὅπως βλέπετε εἰς τὴν σχετικὴν ἀγγελίαν, ὁ νέος τόμος τῆς «Διαπλάσεως» τοῦ 1916 θὰ εἶνε ἕτοιμος μετ' ὀλίγας ἡμέρας,—ἕτοιμος; ἐννοῶ ραμμένος εἰς βιβλίον μὲ χρωματιστὸν ἐξώφυλλον ἢ χρυσόδετος. Ἐπίσης καὶ καλύμματα τοῦ ἰδίου τόμου, δι' ὅσους θέλουν νὰ δέσουν τὰ φυλλάδιά των. Ἀλλ' αὐτὰ φέτος εἶνε ἀκριβώτερα· ἀντὶ δρ. 1,70 θὰ πωλοῦνται δρ. 2. Ἐπίσης οἱ χρυσόδετοι τόμοι «Διαπλάσεως»—καὶ ὁ ἐφετεινὸς καὶ οἱ ἀπὸ τοῦ 1906 ποινηγούμενοι,—θὰ πωλοῦνται, ὄχι πρὸς δρ. 10 ὡς μέχρι τοῦδε, ἀλλὰ πρὸς δρ. 11. Καὶ τοῦτο, διότι τὰ ὑλικὰ τῆς βιβλιοδεσίας εἶνε σπάνια καὶ ὑπερτιμημένα.

Διὰ τὸν ἴδιον λόγον, δὲν ἔδεσα φέτος πολλοὺς τόμους οὔτε πολλὰ κλύμματα ἔκαμα. Ὥστε ὅσοι θέλουν, ἀς σπεύσουν νὰ μοῦ κάμουν τὰς παραγγελίας των ἀπὸ τώρα.

ΤΑ ΨΕΥΔΩΝΥΜΑ ΚΑΙ ΤΑ ΕΥΣΗΜΑ

Ὑπενθυμίζω διὰ τελευταίαν φορὰν, ὅτι ὅσοι θέλουν νὰ ἔχουν καὶ φέτος τὰ περσινά των ψευδώνυμα, πρέπει νὰ τὰνανεώσουν *μέχρι τῆς 31 Δεκεμβρίου*· ἄλλως δὲν ἐγγυῶμαι ὅτι θὰ τὰ εὕρουν ἐλεύθερα. Ἐπίσης, ἐντὸς τῆς ἰδίας προθεσμίας, οἱ ἔχοντες Εὔσημα, πρέπει νὰ μοῦ στείλουν τὴν σχετικὴν Σημείωσιν, ἄλλως δὲν θὰ τοὺς ἀναφέρω εἰς τ' Ἀποτελέσματα.

Ἄνθος τῶν Λειμώνων, χαίρω ποῦ σοῦ πέρασε τὸ πόδι, χαίρω ποῦ σοῦ πέρασε καί... ἡ λίγη τεμπελιά. Γράφε μου λοιπὸν τώρα!

Εὐχαριστῶ πολύ, *Ἀντ. Ἀθ. Δελ.* Ἂν ἔχῃς τὸ βιβλίον, θὰ μοῦ κάμῃς τὴν χάριν νὰ μοῦ τὸ στείλῃς, διότι ἡ περιλήψις δὲν θὰ μοῦ ἐχρησίμευεν εἰς τίποτε.

Δοξασμένα Ἀθῆναι, αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον σοῦ ἐνέκρινα καὶ σοῦ ἔγραψα διατί. Ζήτησε τὰ γράμματά σου ἀπὸ τὸ Πόστ - Ρεστάντ.

Εἶνε ἀπλούστατον, *Φωτεινὴ Σάντη*: Ἡ *Αὐτοκράτειρα τοῦ Βυζαντίου*, μαζὶ μὲ κάθε γράμμα της, καθ' ἑβδομάδα, μοῦ στέλλει καὶ δυὸ-τρία πραγματάκια διὰ τοὺς Ἑδδ. Διαγωνισμούς, ὅλα ὡραιότατα. Ἔτσι τὴν βλέπεις τόσον συχνά.—Νὰ καὶ σήμερα μοῦ ἔστειλε. Καὶ μοῦ παραγγέλει κι' ἄλλα φυλλάδια δι' ἀγοραστάς της. Τὴν εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ προσδεῦον ξεσπάθωμα.

Αἱ «Κυριακαὶ» θὰ γίνουν, *Τραγοῦδι τῆς Λευτεριᾶς*, ἀλλὰ δὲν τὰς ἀνέφερα εἰς τὸν Ὁδηγόν, διότι ἀφίνω πρῶτα νὰ γίνουν.—Ὥστε κατὰ τὸ διάστημα τοῦ 1916, τὰ πιὸ πολλὰ Π. Πνεύματα εἶνε δικά σου καὶ τῆς *Ἐλπίδος τῆς Ἑλλάδος* (ἀπὸ 7.) ἐκείνη ποῦ εἶχε τὰς περισσοτέρας προτάσεις διὰ Μικρὰ Μυστικὰ εἶνε ἡ *Φούλα* (48.) καὶ τὰ περισσότερα δραβεῖα (ἕνα Α', δύο Β', δύο Γ') τὰ ἐπῆρεν ἡ *Χάρις*. Τὰ μάθαμε κι' αὐτά!

Φύλλα συνδρομητῶν, *Ἀκτή*, δὲν μοῦ περισσεύουν νὰ στέλλω καὶ πρὸς ἀγοραστάς, ὄχι μόνον πρὸς 20 λεπτά, ἀλλὰ καὶ πρὸς 40 ἂν μοῦ τὰ ἐπλήρωναν. Μὲ αὐτὴν τὴν ἀκρίβειαν, δὲν τυπώνω παρὰ ὅσα χρειάζονται ἀπολύτως.

Ναί, τὸ θυμοῦμαι πολὺ καλά, *Κεκρυμμένε Θησαυρέ*· τὸ καλοκαῖρι εἶσθε τρεῖς στὰ βραχάκια τοῦ Φλήβου, καὶ τώρα εἶσθε τρεῖς στὸν ἴδιο πάγκο τοῦ Σχολείου. Τί ὡραῖα ποῦ θὰ περνᾶτε! Ἀλλὰ... ὄχι κουδεντούλα στὸ μάθημα, προσοχή!..—Εὐχαριστῶ πολὺ καὶ διὰ τὸ νέον ξεσπάθωμα.

Λάθος; ἔκαμα, *Βαρβαρομάχε Ἑλλάς*, τότε ποῦ σᾶς εἶπα, ὅτι ὁ Ἀγκλὰς αὐτοκτονεῖ, ἐνῷ τὸν τρώγει ὁ καρχαρίας. Ἀλλὰ εἶχα διαβάσῃ πρὸ καιροῦ τὸ μυθιστόρημα καὶ δὲν ἐνθυμοῦμην καλὰ αὐτὴν τὴν λεπτομέρειαν τοῦ τέλους. Γιὰ νὰ σᾶς διαλέξω ἕνα ,βλέπετε, διαβάζω πενῆντα καὶ... κομμιὰ φορὰ τὰ μπερδεύω στὸ κεφάλι μου. Ἕνα μόνο πρᾶγμα δὲν μπερδεύω ποτέ: τὸ ποιὸ εἶνε ὡραῖο καὶ κατάλληλο γιὰ σᾶς, καὶ τὸ ποιό δὲν εἶνε...

«Δὲν ἔχει; μὲ πόσην εὐχαρίστησιν σὲ διαβάζω τώρα,—μοῦ γράφει ὁ *Γερμανόπαις*,—καὶ δικαιώνω πολὺ ἐκεῖνο τὸ παιδάκι ποῦ, ὅπως μᾶς λέγει ὁ κ. Φαίδων στὴ σημερινή του θαυμασίαν ἐπιστολήν, ἦλθε μόνο του νὰ πάρῃ τὸ φύλλον σου, ἐνῷ ἔξω ἡ σφαῖρες ἔπεφταν ἄφθονες. Αὐτὸ δὲν μοιάζει μὲ τὸν γενναῖο «στρατιώτη, ποῦ πηγαίνει νὰ πάρῃ τὴν σημαία τῆς Πατρίδος του, χωρὶς νὰ φοβῆται τὴς ἐχθρικὲς βόμβες;»

Νὰ καὶ ἡ *Πορτοαιτιανὴ Μελαχροινούλα*, ποῦ μοῦ γράφει διὰ πρώτην φορὰν, ὕστερ' ἀπὸ 9 χρόνια ποῦ εἶνε συνδρομήτρια! Πῶς ἐβάσταξε τόσον καιρό; Ἂς ἐλπίσω, ὅτι θὰ ἐξακολουθήσῃ.

Εὐχαριστῶ πολὺ δι' ὅσα γράφεις, *Ι. Α. Πολυχ.* Πῶς; καὶ οἱ λαμβάνοντες ἐπαινον εἰς τὸν Διαγ. Ἐσπαθώματος, ἀμοιβόνται μὲ βιβλία ἐκ τοῦ Γραφείου μου. Διάβασε μὲ προσοχὴν τοὺς ὅρους τοῦ διαγωνισμοῦ Ἐσπαθώματος εἰς τὸ 44ον φύλλον, νὰ τὸ ἰδῆς.

Ἡ *Χρυσαυγὴ* μοῦ γράφει: «Καὶ τὸ δεύτερον φυλλάδιόν σου ἦτο ἐξοχον. Ἀπ' ὅλα εἶχε! Δὲν πιστεύω νὰ ὑπάρχῃ συνδρομητὴς ἢ ἀγοραστής, εἰς τὸν ὁποῖον νὰ μὴν ἤρεσε καὶ ἂν δὲν ἤρεσεν εἰς κανένα, θὰ εἶνε ἀχάριστος. Εἶμαι ὅμως περίεργη νὰ μάθω ποιός εἶνε αὐτὸς ὁ Ἀνανίας;...»—Πάλι τὰ ἴδια; Δὲν τὰ εἴπαμε; Εἶνε... ὁ Ἀνανίας!

Ὄχι, *Λόξα τοῦ Κωνσταντίνου*, ὁ Ἀνανίας ἔχει τὴν ἰδιότητα νὰ μὴ μεγαλώνῃ ἐκ φύσεως· δὲν μεταχειρίζεται «τεχνητὰ μέσα» ποῦ νὰ μπορῇ νὰ σᾶς τὰ πῇ.—Ναί, μὲ τὸ φετεινό σου ψευδώνυμο θὰπαντήσῃς στὸ Δημοψήφισμα.

Κ' ἐγώ, *Ἀρκουδιάρη*, εὐχαριστοῦμαι πολὺ ποὺ ἀπέκτησα ἕνα τόσῳ καλὸν φίλον, ἐνθουσι-

ώδη καὶ ξεσπαθώνοντα. σὰν καὶ σένα, Καὶ δὲν ἀμφιβάλλω,—τὶ λόγος ! —ὅτι «διαφέρεις πολὺ» ἀπὸ τὸ ψευδώνυμον ποῦ ἐπῆρες . . .

Τὸ *Χαμόγελο τῆς Νίκης* μοῦ γράφει : «Δὲν μπορεῖς νὰ φανταστῇς μὲ πόσην χαρὰν ἔγειναν δεκτὰ τὰ φύλλα σου στὸ σχολεῖο ἀπὸ τοὺς ἀγοραστάς μου. Ἀνάρπαστα ! Δὲν ἐπρόφθανα νὰ δίνω καὶ σὲ λίγα λεπτὰ δὲν εἶχα πιὰ κανένα...» Αὐτὸ γίνεται ᾽ς ὅλα τὰ σχολεῖα !

Καλὰ τὸ εἶπα ἐγώ! Ὁρίστε ποῦ μοῦ τὸ καταγγέλλει σήμερα καὶ ὁ *Α.Δ.Π.* Τὸ ποίημα «Ἀγριόγατος καὶ Σπουργίτης» ποῦ ἐδημοσιεύθη εἰς τὴν Σελίδα Σ.Σ. τοῦ 1ου φύλλου,εἶνε ἀντιγραφὴ ἀπὸ τὴν «Διάπλασιν» τοῦ 1897. Ἔτσι λοιπόν ; ἀντιγραφὲς θὰ μοῦ στέλνετε νὰ δημοσιεύω ; Ὡραῖα ! Ἀφίνω δὰ καὶ τὰ Παιδ. Πνεύματα ποῦ μοῦ καταγγέλλει ὁ *Γ. Χ.* Μὰ πρωτότυπα, παιδιά μου, καινούργια, δικά σας θέλω,—πῶς νὰ σᾶς τὸ πῶ ;

Ὡραίας ἐπιστολὰς μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα καὶ οἱ ἑξῆς : *Ξανθὴ Πριγκηποπούλα, Λυδία Λίθος, Γυθειωτάκι* (τὸ ποιηματάκι, ἂν ἔχω τόπο, στὸ προσεχές.) ***Πειρατὴς τοῦ Αἰγαίου, Διάττων Ἀστήρ, Βασίλ. Κ. Μουσ., Θαλασσοποῦλι τοῦ Στόλου, Ἥρως τοῦ Σουλλίου, Νικητὴς τῆς Αὔριον, Νυκτολούλουδο, Στενημαχιωτάκι καὶ Ὑποβρύχιος Ἄμυνα.*— Ἐξετέλεσα τὰς παραγγελίας των καὶ τοὺς εὐχαριστῶ ὅλους γιὰ τὰ καλά των λόγια.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ.Σ.Σ.

Αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα ἔλαβα τὰ ἑξῆς : «Λουλούδια».—«Διήγημα».—«Ὁ Πλήρης».—«Ὁ νέος βασιλεὺς τῶν ζώων».—«Ἡ φτωχομάννα».—«Τὰ μάτια τοῦ Θεοῦ μας».—«Ὁ βράχος».—Παιδ. Πνεύματα καὶ διάφορα διὰ τοὺς Ἑβδ. Διαγωνισμούς.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Οὐδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀνανεοῦται. ἂν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ δικαιώματος δρ. 1. Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀνανεούμενα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1917. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ Α ἀ. νήκουν εἰς ἀγόρια, καὶ ὅσα ἀπὸ κ. εἰς Κορίτσια

Νέα Ψευδώνυμα: *Γενναία Ψυχή*. ἀ. (ΠΖ). *Πειρατὴς τοῦ Αἰγαίου*, ἀ. (ΕΣ). *Ἥρως τῆς Γραβιᾶς* ἀ. (ΙΑ). *Οὐράνιος Θόλος*, κ. (ΧΧΧ). *Ἐλευθέρα Ἑλλάς*, ἀ. (ΓΖ). *Ἑλληνικὴ Γῆ*, κ. (ΛΑ). *Γέρω - Δῆμος*, ἀ. (;+). *Μικρὸ Ζιζάνιον*, ἀ. (ΝΤ). *Ἀρκουδιάρης*, ἀ. (ΒΠ). *Ἔλλην τοῦ Ὀλύμπου*, ἀ. (ΓΣ), *Φωτεινὴ Σάντρη*, κ. (ΔΧ). *Κῦμα τῆς Πατρίδος*, ἀ. (ΔΔ). *Δοξασμένα Ἀθῆναι* ἀ. (ΙΚ). *Ναυαγὸς τοῦ Ἀέρος*, ἀ. (ΜΑ). *Ποντσαϊτιανὴ Μελαχροινούλα*, κ. (ΕΒ). *Ἑλληνικὴ Φιλοξενία*, κ. (;;;). *Φλώρα*, κ. (ΧΔ). *Ἑλληνικὸς Παιάν*, ἀ. (ΒΚ). *Θαλασσοπόρος τῶν Κυκλάδων*, ἀ. (ΙΑ). *Ἐθνικὸς Ἐγωϊσμός*, ἀ. (ΔΜ). *Καστελία Πηγή*, κ. (ΑΜ). *Μαθουσίλας*, ἀ. (123). *Ἑλληνόπουλο*, ἀ. (ΔΚ). *Ἑλληνικὸς Οὐρανὸς* ἀ. (ΑΚ). *Ρεμβώδης Κόρη*. κ. *Γαρδένια*, κ.

Ἀνανεώσεις Ψευδωνύμων : *Ἀκαταμίχητος Στρατηλάτης*, ἀ. *Λυδία Λίθος*, κ. *Γυθειωτάκι*, ἀ. *Βυζαντινὸς Ἀετός*, ἀ. *Χάων*, ἀ. *Ἀλέξανδρος ὁ Μακεδών*, ἀ. *Ἰραγοῦδι τῆς Λευτεριᾶς*, ἀ. *Δάφνης Στέφανος*, ἀ. *Θηλυκὸς Ἔφεδρος*, κ. *Τουρκαμερίτης*, ἀ. *Μικρὸς Σουλιώτης*, ὁ. *Πόθος τοῦ Κωνσταντίνου*, ἀ. *Ἀκτή*, κ. *Ναυτάκι τῆς Λήμνου*, ἀ, *Κεκουμμένος Θησαυρός*, κ. *Ἵππευς τοῦ Θανάτου*, ἀ. *Καμέλια* κ. *Ρωβύρος*, ἀ

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰ ἀνταλλάξουν: τὸ—***Ἄνθος τῶν Λειμώνων*** (0) μὲ *Λατρευτὴν Πατρίδα, Μεγάλην Ἑλλάδα, Κόρην τῶν Κυμάτων, Χάριν, Χρυσῆν Καρδιάν, Ἀκτῖνα, Ἐγγλεζάκι.*—ἡ *Δόξα τοῦ Ἑλληνισμοῦ* (0) μὲ *Ἥρωα τοῦ Σουλλίου, Νικητὴν τῆς Αὔριον, Ματωμένο Ἡλιοβασίλεμμα.*—ὁ *Πόθος τοῦ Κωνσταντίνου* (0) μὲ *Ὑποβρύχιον Ἄμυναν, Λατρευτὴν Πατρίδα, Στρατηλάτην τῶν Ἑλλήνων.*—ὁ *Κεκουμμένος Θησαυρὸς* (0) μὲ *Στενημαχιωτάκι, Ἀγριοβιολέτταν, Ἀστέρα τοῦ Βέγα,*—ὁ *Ἑλληνικὸς Οὐρανὸς* (0) μὲ *Δοξασμένην Ἑλλάδα.*—ὁ *Διάττων Ἀστὴρ* (0) μὲ ὅλους τοὺς Ἀστέρας.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της : *Ν. Γ. Πόθον* (εὐχαριστῶ πολύ·) *Ναυτάκι τῶν Σπετσῶν* (χαίρω ποῦ ἦτο ὅ,τι σοῦ ἐχρειάζετο·) *Μέγαν Ναπολέοντα* (ἔχει καλῶς· εὐχαριστῶ διὰ τὰ καλὰ λόγια·) *Λελὲν Π. Νικ.* (ναί, τὸ βλέπεις στὸ σημερινό·) *Δημήτριον Π*, (ναί, ἀλλὰ δὲν ἐδιάβασες καὶ τὸν Ὀδηγόν·) *Χρυσῆν Ἀκτῖνα* (τῆς τὸ ἐνέκρινα μετὰ χαρᾶς·) *Νίκην* (θὰ σοῦ στείλω κάλυμμα μόλις ἑτοιμασθῇ· εὐχαριστῶ·) *Κωνστ. Δ. Ἐλ.* (αὐτὸ λέγεται καὶ ἐλονοσία·) *Ἑλληνικὸν Παιᾶνα* (ἔχει καλῶς·) *Ναυτάκι τῆς Καβάλλας* (ἔστειλα· εὐχαριστῶ διὰ τὸ ξεσπάθωμα·) *Ἄσμα τῆς Ἀηδόνος* (ὅπως θέλεις.)

Ζοφερὰν Νύκτα, Ἠλ. Ν. Φοίφαν, Ὑπερήφανο Ἑλληνόπουλο, Μαίρην Ζ, Ἔλδαν Βίρχ. κτλ. κτλ. (εὐχαριστῶ θερμῶς.)

Τιάρκον, Μικρὸν Σουλιώτην, Ἀντ. Ν. Παβ. (ἔλαβα, εὐχαριστῶ.)

Ἔλληνα τοῦ Ὀλύμπου, Ὑπερασπιστὴν τῆς Σπάρτης (ἔστειλα.)

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν *12ην Δεκεμβρίου*, θὰπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Συνέχεια τοῦ 162ου Διαγωνισμοῦ Δεκεμβρίου-Μαρτίου

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 12 Μαρτίου.

24. *Λεξίγριφος*

Ἀπὸ τὸ πρῶτον, λῦτά μου,
Ἀποτελεῖται ἡ πλάσις.
Σύμφωνον τἄλλο γαλλικόν·
Καὶ μὲ τὰ δύο ἰὰ πλάσης
Ἀρχαῖον ἀριστουργημα,
Ποίημα, ποῦ ἐπίσης
Τὸ ἐξύμνησε κ' ἐθαύμασε
Ἀνατολὴ καὶ Δύσις !

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Διάττοντος Ἀστέρος

25. *Συλλαβόγριφος*

Ἂν ταλφαβήτου γράμμα
Μὲ ζῶον συνδυάσης,
Ἕνα ποτὸν ὡραῖον
Θὰ μᾶς παρασευάσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Συριανῆς Αὔρας

26. *Μεταγραμματισμός*

Βάλε σίγμ' ἀντὶ τοῦ ρῶ
Καὶ θὰ ἰδῇς εἰς τὸ φτερό,
Ἐν ἀμάξι νὰ χαθῇ
Καὶ τραγοῦδι νὰ κουσθῇ.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Ξενιτευμένο Συριανάκι

27. *Ἀρχαῖον Αἴνιγμα*

Ἄγγελο· ἄλαλος,
Ἐπιστολὴν ἄγραφον
Εἰς πόλιν ἀθεμελίωτον
Τὸ πάλαι ἐκομίσατο.

Ἐστάλη ὑπὸ Σ. Ι. Μακρυμιχάλου

28—32 *Μαγικὸν Γράμμα*

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἑνὸς γράμματος ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων, δι' ἑνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν, ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ, ἄλλας τόσας λέξεις :

Ζῦθος, αὔτη, νόσος, βέλος, ζῆλος.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μέλλοντος Ναυάρχου

33. *Ἀριθμητικὸν Παίγνιον*

Μεταξὺ τῶν ἀριθμῶν, τῶν ὁποίων ἡ τάξις δὲν θὰ μεταβληθῇ. νὰ παρεντεθοῦν τὰ σημεῖα οὕτως, ὥστε τὸ ἐξαγόμενον τῶν πράξεων ποῦ θὰ σημειωθοῦν, νὰ εἶνε 0 :

20, 10, 3, 3, 15 — + : × = 0

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Εὐγενοῦς Ἱππότου

34. *Διπλῆ Ἀκροστιχὶς*

Τὰ μὲν ἀρχικὰ τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν ἤπειρον, τὰ δὲ δεύτερα γράμματα μέρος τῆς λέμβου :

1, Δένδρον διακοσμητικόν, 2, Ἀρχαῖος φιλόσοφος, 3, Ζῶον χρήσιμον. 4. Πτηνὸν ᾠδικόν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀπογόνου τοῦ Καίσαρος

35. *Γρῖφος*

			δου		
	τέτις				
οὐ δεινὰ		οἴκοι	δου	ρῖ δου	Λευΐ ν
			δοῦ		
	τέτις			δου	

Ἐστάλη ὑπὸ Εὐαγ. Ι. Μακρυμιχάλου

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[ΙΖ΄—15]

Η «***Ἑνωτικὴ Ἰσχὺς***» ὑπόσχεται γενναίαν ὑποστήριξιν εἰς τὴν ***Λατρευτὴν Πατρίδα.***

[ΙΖ΄—16]

Σ' ὅλους σας ἀπευθύνω παράκλησιν θερμὴν στὸ **ΑΝΘΟΣ ΤΩΝ ΛΕΙΜΩΝΩΝ** τὴν ψῆφον σας λευκήν.

[ΙΖ΄—17]

Ψηφίσατε τὸ **ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΗΣ ΛΕΥΤΕΡΙΑΣ** τὸ ὡραιότερο, πατριωτικώτερο ψευδώνυμο.

[ΙΖ΄—18]

ΕΛΛΗΝΟΠΑΙ,
Σὲ ὑποστηρίζομεν. Στεῖλε ἀντιπρόσωπον Ἑρμοῦ 37, Ἀθήνας, ἡμέραν Πέμπτην, 4 μ.μ.

ΟΝΕΙΡΟΠΟΛΟΣ ΤΗΣ ΔΟΞΗΣ
ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΠΟΘΟΣ
ΔΑΥΛΟΣ ΤΟΥ ΚΑΝΑΡΗ

ΟΙ ΛΥΤΑΙ

ΤΩΝ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΩΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ

ὅσων αἱ λύσεις, ἀδιακρίτως φυλλαδίου ἐλήφθησαν ἀπὸ 7—13 Δεκεμβρίου.

ΑΘΗΝΩΝ : Γ. Χατζηπαναγιώτης, Λ. Κ. Φούτας, Γ. Ι. Σκούρτης, Ι. Ν. Λάφης, Ζοφερὰ Νύξ, Θ. Γιαννουλόπουλος, Ἀντ, Α. Δεληγιάννης, Πόθος τοῦ Κωνσταντίνου, Κεκουμμένος Θησαυρός, Κ. Π, Καρανίκας, Ι. Π. Πίππας, Θ. Α. Μπιζάκης. Κ. Α. Θησεύς, Δ. Ι. Παναγιωτόπουλος, Γ. Ε. Ὄλσσεν, Γερμανόπαις, Κλάρα Μπάουμαν, Ἐριέττα Μπάουμαν, Ἐρμ. Μπάουμαν, Ἰουλία Γ. Σλίσμαν, Ἐρν. Χάρτμαν, Χάνς, Χριστιάνζεν, Ἀλβ. Φρίντεμαν, Ἀπ. Δ. Κανέλλης, Ἕνας χωρὶς ὑπογραφήν, Εὐαγ. Γ. Μωραΐτης, Βασ. Ν. Ἀντωνόπουλος, Π. Πλάπούτας Ε. Βερνίκος, Ἰω. Γ. Σπηλιόπουλος, Ἰω. Κουδούνας, Ἀνδρ. Γ. Βλαστός, Μπεμπίκα Δεληγιάννη, Ν. Ι. Δελούδης, Π. Α. Ἀλεξόπουλος, Α. Δ. Οἰκονόμου, Π. Βαλλότερ, Βασ. Κόλλιας Δ. Κ. Μανωλίδης, Ἀγγελικὴ Κ. Μανωλίδου, Νικ. Ι. Τσάμης, Ἰωάννα Θ. Μπάρκα, Γενναία Ψυχή, Βικτ. Αλ. Λιβαδᾶς, Σοφ. Γ. Νικολαΐδης.

ΒΟΛΟΥ : Κ. Ε. Οἰκονομόπουλος, Θ. Β. Λόγης, Δημ. Α. Τάτσιος.

ΔΗΜΗΤΣΑΝΗΣ : Ι. Σπ. Σαρρῆς, Ν. Κ. Σωτηρόπουλος.

ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ : Κ. Χρηστοβασίλης.

ΚΑΛΑΜΩΝ : Κ. Καπετανάκης.

ΛΑΡΙΣΣΗΣ : Δαφνοστεφὴς Βασιλεύς.

ΛΑΥΡΕΙΟΥ : Γ. Κοτρόζος, Αρ. Α. Γκίνης, Ναπολέων Φ. Ρουβινέτης, Νικ Κ. Δρούγκας. Αθ. Μπινιάρης.

ΜΕΣΣΗΝΗΣ : Γ. Κ. Κουτσαϊμάνης, Λ. Δ. Ἀδαμόπουλος.

ΠΑΤΡΩΝ : Λελὲς Γ. Νικολόπουλος, Μαρίκα Χ. Τριάντη, Μπεμπούλα Γιαννουλοπούλου, Μαρία Παπαγιαννοπούλου.

ΠΕΙΡΑΙΩΣ : Στ. Ν. Σαρρίδης, Γρ. Ι. Ἀρμυράντης, Γ. Ε. Παππᾶς, Στ. Π. Παππᾶς, Θωμᾶς Ι. Πολίτης, Ἀντωνίας Χ. Κορωναίου, Χρ. Λ. Καραβίας, Σοφία Α. Καραβία, Βασ. Π. Μούντανος Στ. Δ. Κατράκης.

ΠΥΡΓΟΥ : Π. Εὐθ. Δημακόπουλος, Σπ. Γ. Πετριτσόπουλος, Ἰωαν. Τρ. Μακρυγιάννης.

ΤΡΙΠΟΛΕΩΣ : Γεωρ. Ι. Λαφογιάννης, Γ. Ν. Καρλῆς, Ἰω. Χ. Ντασάκης, Γ. Αθ. Ξυνογαλᾶς.

ΧΑΛΚΙΔΟΣ : Ἰω. Δ, Νικολαΐδης.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Ὅλων τῶν ἀνωτέρω τὰ ὀνόματα ἐτέθησαν εἰς τὴν Κληρωτίδα καὶ ἐκληρώθησαν οἱ ἑξῆς τρεῖς : ΑΝΔΡ. Γ. ΒΛΑΣΤΟΣ ἐν Ἀθήναις, ΔΗΜ. Α. ΤΑΤΣΙΟΣ ἐν Βόλῳ καὶ ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΝΙΚ. ΚΑΡΛΗΣ ἐν Τριπόλει οἱ ὁποῖοι ἐνεγράφησαν διὸ τρεῖς μῆνας ἀπὸ 1 Ἰανουαρίου.

Τύποις ***ΑΔΕΛΦΩΝ ΜΠΛΑΖΟΥΔΑΚΗ—Εὐριπίδου 3 Ἀθῆναι.***